

ਬੇਕਾਬੂ ਟਰੱਕ ਨੇ ਮਾਰੀ ਚਾਰ ਨੂੰ ਟੱਕਰ, ਦੋ ਦੀ ਮੌਤ, ਦੋ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖ਼ਮੀ

ਟਾਂਡਾ ਉਦਯੋਗ (ਮਿਥਲੋਜ਼ ਗਰਾ, ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ) ਬੇਕਾਬੂ ਟਰੱਕ ਚਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਚਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਸਮੇਤ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਜਦਕਿ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੋ ਗਏ। ਮਿਤਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਸ਼ਵਨੀ ਕੁਮਾਰ ਪੁੱਤਰ ਰੇਖਮ ਲਾਲ ਵਾਸੀ ਅਹਿਮਾਦਪੁਰ ਤੋਂ ਹਰਭਜਨ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਮਿਆਣੀ ਬਾਣਾ ਟਾਂਡਾ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਜਦਕਿ ਜ਼ਖ਼ਮੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਸੁਦਰ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਪੰਜੀ ਵੇਟ ਤੋਂ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਪੁੱਤਰ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਮਿਆਣੀ ਬਾਣਾ ਟਾਂਡਾ ਵਜੋਂ ਹੋਈ। ਮਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿੱਠਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਵਕਤ ਕਰੀਬ ਪੰਜ ਵਜੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸ਼ਵਨੀ ਕੁਮਾਰ ਅਪਣੀਆਂ ਦੋ ਲੜਕੀਆਂ ਤੇ ਮਿਆਣੀ ਸਮੇਤ ਆਪਣੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਮਿਆਣੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਪੁਲ ਪੁਖਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਰੋਕ ਸਕਣ ਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਪਿੱਛੋਂ ਟਾਂਡਾ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਏ ਇੱਕ ਬੇਕਾਬੂ ਟਰੱਕ ਨੇ ਅਸ਼ਵਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਟਰੱਕ ਚਾਲਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਮੇਤ ਟਰੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ

ਕੌਰ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਵੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਬੇਕਾਬੂ ਟਰੱਕ ਚਾਲਕ ਨੇ ਮਿਆਣੀ ਸੜਕ ਤੇ ਇੱਕ ਮਰਦੂਰੀ ਆਰਿਗਨਾ ਕਾਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 7 ਲੋਕ ਸਵਾਰ ਸਨ, ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕਾਰ ਚਾਲਕ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ

ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਬਾਕੀ ਪਰਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦਸੂਰਾ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਕਤ ਟਰੱਕ ਚਾਲਕ ਨੇ ਮਿਆਣੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਸੜਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਫੋਰਸ ਦੇ ਦਿਚਾਰਜ ਬਖਤਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਟੀਮ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਟਾਂਡਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਤ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਰੋਕਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦਾਮਜ਼ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਵਿਧਾਇਕ ਉਦਯੋਗ ਟਾਂਡਾ ਜਸਵੀਰ ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ ਗਿੱਲ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਟਾਂਡਾ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀਆਂ ਦਾ ਹਾਲ ਚਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਤੇ ਮਿਤਕਾਂ ਦੇ ਪਰਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਐਸ ਐਚ ਓ ਟਾਂਡਾ ਗੁਰਿੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਗਰਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਦਸਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਟਾਂਡਾ ਪੁਲਸ ਨੇ ਕੱਚੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਚਾਲਕ ਸਮੇਤ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਮਿਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਅਗਲੀ ਕਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੀ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕੀਕਰਨ ਦਾ ਕੈਬਨਿਟ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਉਦਘਾਟਨ

ਨੰਗਲ ਭਲਾਣ (ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਚਿੱਲੋਂ)- ਨੰਗਲ ਦੇ ਸ਼ਿਵਾਲਿਕ ਐਵਨਿਊ ਫੇਸ 13 ਥੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕੀਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਹਰਜੋਤ ਸਿੰਘ ਬੈਂਸ ਨੰਗਲ ਭਲਾਣ (ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਚਿੱਲੋਂ)- ਨੰਗਲ ਦੇ ਸ਼ਿਵਾਲਿਕ ਐਵਨਿਊ ਫੇਸ 13 ਥੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕੀਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਹਰਜੋਤ ਸਿੰਘ ਬੈਂਸ

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਾਈਟ ਸਟਾਰ ਹੋਟਲ ਦੀ ਲੋਥੀ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ, ਗੋਡਿੰਗ ਟੇਬਲਾਂ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸਜਾਵਟ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮਾਰਲੋ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਡਰਨ ਢਾਂਚੇ ਨਾਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਅਨੁਭਵ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਲਗਭਗ 50 ਵੀਸਦੀ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਕੰਮ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੁਕੰਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੋਡਿੰਗ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸਮਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਬਸ਼ੁਰਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਦਕਿ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਕੰਪੋਟੀਟਿਵ ਇਮਤਿਹਾਨਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ੁਰੂਲ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਣਗੇ।

ਕੈਬਨਿਟ ਮੰਤਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ ਤੇ ਲੋਕ ਸੰਪਰਕ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਦੇ ਕੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਪੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੈਬਨਿਟ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਢਾਂਚਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਾਈਟ ਸਟਾਰ ਹੋਟਲ ਦੀ ਲੋਥੀ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ, ਗੋਡਿੰਗ ਟੇਬਲਾਂ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸਜਾਵਟ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਮਾਰਲੋ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਡਰਨ ਢਾਂਚੇ ਨਾਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਅਨੁਭਵ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਲਗਭਗ 50 ਵੀਸਦੀ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਕੰਮ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੁਕੰਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੋਡਿੰਗ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸਮਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਬਸ਼ੁਰਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਦਕਿ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਕੰਪੋਟੀਟਿਵ ਇਮਤਿਹਾਨਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ੁਰੂਲ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਣਗੇ।

ਪ੍ਰੀ-ਪਲੇਸਮੇਂਟ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਸੀਰੀਜ਼ ਦੀ ਕਲੋਜ਼ਿੰਗ ਸੈਰੇਮਨੀ

ਮੁਹਾਲੀ (ਗੁਰਜੀਤ ਬਿੱਲਾ)- ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿਖੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਅਤੇ ਕਾਰਬਾਰ ਬਿਊਰੋ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਰ ਬਾਗਰਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਖਰੜ-ਮੰਗਲੀ ਵਿਖੇ 4 ਮਈ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੀ-ਪਲੇਸਮੇਂਟ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਸੀਰੀਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰੀ-ਪਲੇਸਮੇਂਟ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੀ ਕਲੋਜ਼ਿੰਗ ਸੈਰੇਮਨੀ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਡੀ. ਐਚ. ਐਚ. ਐੱਸ ਨਗਰ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਮਾਨਸ਼ਾਹੀਆ ਨੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰੀ-ਪਲੇਸਮੇਂਟ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੌਰਾਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਰਿੰਗ ਵੱਲੋਂ ਪਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰੀਅਰ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਧਾਰ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਤੇ ਅੰਗਣਵਾੜੀ ਕੇਂਦਰਾਂ ਦਾ ਅਚਨਚੇਤ ਨਿਗੀਤ

ਨਵਾਂਬਰ (ਮਨਜੀਤ ਲਾਠੀ)- ਐਸ ਡੀ ਐੱਸ ਨਗਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਜੇ ਚੰਦ, ਮੇਂਬਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਖੁਬਾਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਐੱਸ ਡੀ ਐੱਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਲਕ ਬਲਾਚਰ ਅਪੀਨ ਪੈਂਚੇ ਪਿੰਡ ਕਿਸ਼ਨਪੁਰ, ਪਿੰਡ ਖੁਬਾਰਾ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਭਰਮਲਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਅਤੇ ਅੰਗਣਵਾੜੀ ਕੇਂਦਰਾਂ ਦਾ ਅਚਨਚੇਤ ਨਿਗੀਤ ਕੀਤਾ। ਚੌਥੇ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਖੁਬਾਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ 2013 ਅਧੀਨ ਚਲਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੇ ਚੀਨੀਟੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਜਾਇਦਾ ਲਿਆ। ਨਿਗੀਤ ਦੌਰਾਨ ਵਿਜੇ ਚੰਦ ਨੇ ਮਿਠ-ਡੇਅ ਮੀਲ ਪ੍ਰਦਾਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਰੀ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀਆਂ ਦੇ ਟਿਕਾਵਟ, ਸਕਾਈ ਅਤੇ ਪੈਟ ਵਾਲੋ ਪਾਈ ਏਟੀ ਏ ਟੀ ਟੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਬੰਧਤ ਗਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼, ਪੋਸ਼ਿਕ ਅਤੇ ਗੁਣਵੱਤ ਵਾਲਾ ਭੋਜਨ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧੀ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਅਤੇ ਅੰਗਣਵਾੜੀ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਪੋਸ਼ਿਕ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਿਠ-ਡੇਅ ਮੀਲ ਕੁੱਕ ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਸਮੇਂ ਸਹੀ ਸਵਾਹੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ।

'ਗੱਲਾਂ ਸੱਚੀਆਂ' ਗਾਇਕ ਨੇ ਸੰਧੂ ਦੀ ਸੁਟਿੰਗ ਮੁਕੰਮਲ

ਕਪੂਰਥਲਾ (ਮਨਜੀਤ ਮਾਨ)- ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਅਨੀਰਕ ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਨਵਾਂ ਲੋਕ ਤੱਥ ਗੀਤ ਗੱਲਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਗਾਇਕ ਜੇ ਸੰਧੂ ਨੇ ਬਣੇ ਹੀ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗੀਤਕਾਰ ਰਾਮ ਚੌਹੰਦ ਨਾਲ ਨੇ ਤੇ ਹੀ ਅਮਿਤ ਵੱਲੋਂ ਸੰਗੀਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ ਚੌਹੰਦ ਵੱਲੋਂ ਗੀਤ ਦੀ ਤਰਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਗੀਤ ਗੱਲਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਦੀ ਸੁਟਿੰਗ ਲਈ ਕੈਮਰਮੈਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਕੁਲਦੀਪ ਗੁੱਡਲ ਵੱਲੋਂ ਨਿਭਾਈ ਗਈ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਅਦਾਕਾਰ ਸੋਨੀਆ ਸ਼ਰਮਾ, ਯੁਨੀਕ ਮੁਸਕਾਨ, ਜੈਜੀ ਸਿਕੰਦਰ, ਇਦਰਜੀਤ ਸੰਧੂ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਪੋਸਟਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧਤ ਵੱਡੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਗਾਇਕ ਸ਼ਿਰਾ ਗਿੱਲ ਵੱਲੋਂ ਸਹਿਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਗੀਤ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹਨ ਅਨੀਰਕ ਮਾਈਕਲ ਤੇ ਗੀਤ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਪੂਨਾ ਸਰਬਵਾਲ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਜਨਤਾ ਬੰਗਲਾ ਵਰਗਾ ਫੁਟਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਤਾਵਲੀ : ਆਰਿਆ

ਭੋਰਾਬੰਸੀ (ਵੈਨੋ ਬੁਖਾਰ ਜੈਨ)- ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਨਤੀ ਮੋਰਚਾ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਆਰਿਆ ਨੇ ਭੋਰਾਬੰਸੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਨਤੀ ਮੋਰਚਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਿਆਸਤ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਉਲਟੇਰੇ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਜਨਤਾ ਹੁਣ ਸੁਝੇ ਵਿੱਚ ਭਾਲਪਾ ਨੂੰ ਬੰਗਾਲ ਅਤੇ ਅਸਾਮ ਵਰਗਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਫੁਟਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮਾਈਕ੍ਰੋ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਰਣਨੀਤੀ, ਜੋ ਬੰਗਾਲ ਅਤੇ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਮਲ ਪਿਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ। ਭੋਰਾਬੰਸੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰਾਧੇ ਸ਼ਿਅਮ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਇਸ ਜਨਤਾ ਵਿੱਚ ਵਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰੀ ਇਕੱਠ ਨੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਆਰਿਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੰਗਾਲ ਅਤੇ ਅਸਾਮ ਵਿੱਚ ਭਾਲਪਾ ਦੀ ਜਨਤਕ ਪਿੱਠ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਹੀ ਰੋਣਕ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ।

ਅੱਡਾ ਕਿਸ਼ਨਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਮਹਿਲਾ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਝਪਟ ਕੇ ਲੁਟੇਰੇ ਫਰਾਰ

ਅਲਾਹਪੁਰ (ਮਦਨ ਬੰਗਸ਼)- ਅੱਡਾ ਕਿਸ਼ਨਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਸ਼ਾਮ ਕਰੀਬ ਸਵਾ ਪੰਜ ਵਜੇ ਟੋਟਰਾਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰ ਦੇ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਟੋਟਰਾ ਸਵਾਰ ਇਕ ਮਹਿਲਾ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਝਪਟ ਕੇ ਫਰਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਮਹਿਲਾ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੋ ਗਈ। ਪਿੱਛਤ ਤੇ ਪਹਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਸਮੇਤ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਅੱਡਾ ਕਿਸ਼ਨਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਉੱਚੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਟੋਪੂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਝਪਟ ਲਈਆਂ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਵਾਲੀ ਤਰੰਤ ਨਿਕਲ ਗਈ, ਜਦਕਿ ਦੂਜੀ ਪਿੱਚਣ ਸਮੇਂ ਸਵਾਰ ਦਾਸ ਸੰਗਤਪੁਰ, ਲੋਕ ਵਕੀਦਰ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਿਥੀਪਲ ਰਾਕੇਸ਼ ਧੀਮਨ, ਗੇਵ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਚਾਲਗ, ਖੁਸ਼ਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀਆ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬੰਟੀ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬਾਵਾ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਸੈਣੀ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਪ੍ਰਵੀਨ ਚੌਧੰਦਰ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਹਰਜਨ ਸਿੰਘ ਚਿੱਲੋਂ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੋਪੜ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਵਕੀਦਰ ਪੁਤਪ ਸਿੰਘ ਰਾਣਾ, ਸੁੱਭ ਸਿੰਘ ਰਾਣਾ, ਪੰਡਰਕਾਰ ਅਮੀ ਰਾਣਾ,

15 ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਰੋਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ 'ਚ ਕਿਰਤੀ ਕਿਸਾਨ ਯੂਨੀਅਨ ਗੜ੍ਹਬੰਕਰ ਕਰੇਗੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ

ਗੜ੍ਹਬੰਕਰ (ਫੁਲਾ ਸਿੰਘ ਬੀਰਮਪੁਰੀ)- ਕਿਰਤੀ ਕਿਸਾਨ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਜਗਤਰ ਸਿੰਘ ਡਿਓਰ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਹੇਠ ਹੋਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੰਯੁਕਤ ਕਿਸਾਨ ਮੋਰਚੇ ਵੱਲੋਂ 15 ਮਈ ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਕਿਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਰੋਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਵੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਰਮੋਸ ਸਿੰਘ ਵੇਸੀ ਡੁੱਬਿਦਰ ਸਿੰਘ ਭੁੱਗਾ ਕੁਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚਾਲਗ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਖਨੂਰ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੋਢੀ ਜੱਲੋਵਾਲ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਮੁਖਲਿਆਣਾ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਹਰਦਵਾਲ ਹਰਨੇਕ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡੀ ਥੋਬੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਿਕਰ ਬਡਲਾ ਜਨੇਨੇਲ ਸਿੰਘ ਮੁਖਲਿਆਣਾ ਸਰਬੰਚ ਰਾਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇਵੇਵਾਲ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਖਨੂਰ ਕੁਲਵੀਰ ਸਿੰਘ ਮਜਾਰਾ ਡੀਗਰੀਆਂ ਬਾਬਾ ਸਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਧਰਮਵੀਰ ਸਿੰਘ ਹਾਰਣਾ ਆਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਵੱਲੋਂ ਡੋਂਗੂ ਰੋਕਥਾਮ ਮੁਹਿੰਮ ਦਾ ਨਿਗੀਤ

ਮੋਹਾਲੀ (ਗੁਰਜੀਤ ਬਿੱਲਾ)- 'ਹੱਡ ਰੁਕਵਾਰ, ਡੋਂਗੂ ਤੇ ਵਾਰ' ਮੁਹਿੰਮ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਦੀਆਂ ਟੀਮਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਵੱਖ ਵੱਖ ਉਚ-ਜੱਖਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੇਂਟਰਾਂ ਵਿਚ ਕੋਟੋਨ ਸਰਵੇ ਕੀਤਾ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡੋਂਗੂ ਜਿੰਮੇ ਮਾਰੂ ਖੁਬਾਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਡਾ. ਸੰਗੀਤਾ ਜੈਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਚੱਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪੱਧਰੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਾਣੀ ਇਕੱਠਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਤਾਜ਼ ਜਾਨਲੇਵਾ ਮੰਡਰ ਪੈਂਦਾ ਹੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਡਾ. ਜੈਨ ਨੇ ਮੋਹਾਲੀ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡ ਬੜਮਾਜਰਾ ਵਿਖੇ ਕਈ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਕੁਲਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਟੋਨ ਚੈੱਕ ਕੀਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਚੂ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਾਫੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਮੀਟਿੰਗ ਵੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਡੋਂਗੂ ਰੋਕਥਾਮ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮੰਗਿਆ। ਡਾ. ਜੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੀ

ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਥ ਨਾਲ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡੋਂਗੂ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਗਰੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਡੋਂਗੂ-ਮੁਕਤ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਹਤ ਟੀਮਾਂ ਡੋਂਗੂ ਰੋਕਥਾਮ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਪੂਰੀ ਵਾਹ ਲਾਉਣੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਐਪੀਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਡਾ. ਅਨਾਮਿਕਾ ਸੋਨੀ ਨੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਮੁੱਢਲੇ ਨਰਸਿੰਗ ਵਾਲਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡੋਂਗੂ ਖੁਬਾਰ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ, ਕਾਰਨਾਂ, ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਸਮਾਚਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਕਾਰੀ ਸਿਹਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਡੋਂਗੂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਮੁਫ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਹੋਲਪਾਲਈਨ ਨੰਬਰ 104 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਸੀਨੀਅਰ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫ਼ਸਰ ਡਾ. ਪ੍ਰੀਤ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

ਆਰ ਥੀ ਯੂ ਨੇ ਜੀ ਐੱਸ ਟੀ, ਡਿਜੀਟਲ ਪਰਿਵਰਤਨ 'ਤੇ ਡਾਗ਼ਲ ਕਰਵਾਇਆ

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਗੁਰਜੀਤ ਬਿੱਲਾ)- ਰਿਆਤ ਬਾਗਰਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਕੂਲ ਆਫ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਦੇ ਮੈਨੇਜਿੰਟ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵਪਾਰਕ ਸੰਚਾਲਨ, ਪਾਲਣਾ ਪਟਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਡਿਜੀਟਲ ਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਜੀ ਐੱਸ ਟੀ ਦੀ ਵਿਕਸਤ ਰਹੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ 'ਟੈਕਸੋਲ' ਤੇ ਅੱਗੇ (ਬਿਊਟ ਟੈਕਸੋਲ) ਜੀਐੱਸ ਟੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਬਾਰ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ' ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਰ ਡਾਗ਼ਲ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਚਾਂਚਲ ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਾਗਰਾ ਅਤੇ ਵਾਈਸ ਚਾਂਚਲ ਪ੍ਰ. (ਡਾ.) ਸੰਜੇ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਟੈਕਸੋਲ, ਵਿੱਟ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗ-ਆਧਾਰਿਤ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿਜੀਟਲ ਟੈਕਸੋਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਉੱਭਰ ਰਹੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਾਲ ਅਪਡੇਟ ਰਹਿਣ ਲਈ

ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੁੱਖ ਡਾਗ਼ਲ ਪ੍ਰਠਮ ਠਾਰੂ ਅੱਚਪੀਆਰਐਸ, ਸਾਹਿਬ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਰਾਜ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ-ਕਮ-ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਨੋਟਲ ਅਫ਼ਸਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸ਼ਿਮਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਜੀ ਐੱਸ ਟੀ ਨੇ ਕਈ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਕੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਅਸਿੱਪੀ ਟੈਕਸ ਪਟਾਲੀਆਂ ਪਟਾਲੀਆਂ, ਈ-ਗਵਰਨੈਂਸ ਪਟੇਵਾਰਯਾਂ ਅਤੇ ਸਵੈਚਾਲਿਤ ਪਾਲਣਾ ਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪ੍ਰ. (ਡਾ.) ਸੁਨੰਦਾ ਖੁਹਾਨਾ ਡੀਨ, ਯੂਐੱਸਐਮਐੱਸ ਨੇ ਸਪੀਚਰ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਕਨਾਲੋਜੀ-ਆਧਾਰਤ ਟੈਕਸ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ।

ਈ ਸੀ ਸੀ ਈ ਦਿਵਸ ਮਨਾਇਆ

ਗੁਰਦੁਆਰਾ (ਬਲਵੀਰ ਸਿੰਘ ਸੈਣੀ)- ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਤੇ ਬਾਲ ਵਿਕਾਸ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਅਫ਼ਸਰ ਗਗਨਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਆੰਗਣਵਾੜੀ ਸੈਂਟਰ ਬਲਾਕ ਮੁਕੋਰੀਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਫੁਗਰੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਈ ਸੀ ਸੀ ਈ ਦਿਵਸ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਿਖਿਆਤਮਕ ਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਕਵਿਤਾ ਪਾਠ, ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰਵਾਏ ਗਏ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਾਗ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਤੇ ਬਾਲ ਨੀਤਿਕ ਮੁੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਆੰਗਣਵਾੜੀ ਵਰਕਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਰਭਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ ਸਹੀ ਖੁਰਾਕ, ਸਿਹਤ ਜਾਂਚ, ਆਰਿਠਨ ਅਤੇ ਫੋਲਿਕ ਐਸਿਡ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੇਡਾਂ, ਗਰੁੱਪ ਐਕਟਿਵਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਲਾ ਸਰੂਪ ਸੋਨੰਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਵਾਹੀ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਆਪਸੀ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਨੀਤਿਕ ਮੁੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਕਾਸ ਉੱਤੇ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਆੰਗਣਵਾੜੀ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੋਸ਼ਿਕ ਖੁਰਾਕ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

'ਪ੍ਰੋ-ਐਕਟਿਵ ਮਾਡਲ' ਨਾਲ ਘਰ ਬੈਠੇ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਲਾਭ : ਸੈਣੀ

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗਰਗ)- ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨਾਇਬ ਸਿੰਘ ਸੈਣੀ ਨੇ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਹਰਿਆਣਾ ਆਨਲਾਈਨ ਬਿਲਡਿੰਗ ਪਲਾਨ ਅਪੂਵਲ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਡਿਜੀਟਲ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇ-ਵਾਰਮ ਵਟਸਐਪ 'ਤੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਹਰਿਆਣਾ ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਪ੍ਰੈੱਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੌਰਾਨ ਸੂਬੇ ਦੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਲਾਵਾ 24 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਲਾਈ ਸੇਵੀਆਂ ਤਹਿਤ 2 ਹਜ਼ਾਰ 115 ਵਰਗ 41 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਸਿੱਧੀ ਲਾਭਕਾਰਾਂ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਹਿਤ 58 ਲੱਖ 87 ਹਜ਼ਾਰ 479 ਯੋਗ ਲਾਭਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨਾਇਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਡੀ ਬੀ ਟੀ ਰਾਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਾਭਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ੀ ਵੰਡੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 'ਚੰਨ ਦਿਲਾਸਾ ਲਾਡੇ ਲੱਖਣੀ' ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਕਿਸ਼ਤ, 'ਹਰ ਘਰ ਹਰ ਗ੍ਰਿਣੀ' ਯੋਜਨਾ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਬਸਿਡੀ ਰਾਸ਼ੀ, ਕੋਚੀ ਦੀ ਖਲਾ-2025 ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਭਾਵੰਤਰ ਡਰਾਈ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਮਾਜਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਪੈਂਸ਼ਨ ਰਾਸ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਦਿਵਸ ਮਨਾਇਆ

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਗੁਰਜੀਤ ਬਿੱਲਾ)- ਮਾਨਯੋਗ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰੈਡ ਕਰਾਸ ਸਾਧਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਗਰ ਕੌਮਲ ਮਿੱਤਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰੈਡ ਕਰਾਸ ਸਾਧਾ, ਐਸ ਏ ਐੱਸ ਨਗਰ ਵੱਲੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਦਿਵਸ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਸਾਧਾ ਵੱਲੋਂ 6 ਮਈ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ, ਝੰਜੋੜੀ, ਮੁਹਾਲੀ ਤੇ ਮਿਤੀ 7 ਮਈ ਨੂੰ ਅਮਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਕਾਲਜ ਆਫ ਨਰਸਿੰਗ, ਦਿਲਾਹਪੁਰਾ, ਮੋਹਾਲੀ ਵਿਖੇ ਫਸਟ ਏਡ ਦੀ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੇਵੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐੱਓ ਆਈ ਟੀ/ਏਫਸ, ਨਸ਼, ਕੁਰੁਣ ਗੰਤਿਆ, ਰੁੱਖ ਲਗਾਉਣ, ਵਾਤਾਵਰਣ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਦਿ ਸਬੰਧੀ ਕੈਂਪ ਲਗਾ ਕੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਗਰੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਮਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਕਾਲਜ ਆਫ ਨਰਸਿੰਗ, ਦਿਲਾਹਪੁਰਾ, ਮੋਹਾਲੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਟੇਟ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਗਿਆ

ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਰਾਜ ਪੱਧਰ ਤੇ ਤੀਜਾ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਕਮ-ਸੀਨੀਅਰ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਾਧਾ,

ਬਦਲ ਚੁੱਕਾ ਭਾਰਤ ਦਾ ਰਾਜਸੀ ਨਕਸ਼ਾ ਤੇ ਖੱਬੀ ਲਹਿਰ ਬਾਰੇ ਇਬਨੇ ਇਨਸ਼ਾ ਦਾ ਨੁਸਖਾ

ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵਕਤ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਏਨੀ ਗ਼ੱਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਈ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਗੈਰ-ਕਾਂਗਰਸੀ ਸਰਕਾਰਾਂ ਬਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸਿਰਜਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਗੈਰ-ਕਾਂਗਰਸੀ ਸਰਕਾਰ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਦੇ ਜਸਟਿਸ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਬਣੀ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਸੱਤਪਾਲ ਭਾਂਗ ਹੁਰੀਂ ਮੰਤਰੀ ਸਨ, ਉਸ ਵਕਤ ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣ ਸਕੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਿਆਸੀ ਰੂਪ ਜਨ ਸੰਘ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਮਾਕਸਵਾਦੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਆਗੂ ਹਰਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸੁਰਜੀਤ ਉਸ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਝੇ ਮਰਚੇ ਦੇ ਕਨਵੀਨਰ ਬਣੇ। ਸਰਕਾਰ ਤਾਂ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲੀ ਆਗੂ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਟੁੱਟ ਗਈ ਤੇ ਦੋਬਾਰਾ ਬਣੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪੀ ਆਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਜਸਟਿਸ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪੀ ਆਈ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਕਈ ਹੋਰ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪੀ ਆਈ ਅਤੇ ਸੀ ਪੀ ਆਈ (ਐੱਮ) ਅਤੇ ਜਨ ਸੰਘ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਦਾਂ ਦੇ ਮੋਰਚੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਜਨ ਸੰਘ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ, ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇਦਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਸੀ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਥਾਂਵੀਂ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਧਰਮ ਆਸ਼ੇਰੇ ਚੱਲਦੀਆਂ ਰਾਜਸੀ ਧਿਰਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਦੋ ਵਸੀਆਂ ਲਈ ਖਤਰਾ ਖੜੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬਣ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸੀ ਪੀ ਆਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਗੁਆਏ ਬਿਨਾਂ ਅਗਲੀ ਚੋਣ ਸਮੇਂ ਲਾਂਭੇ ਦੇਣ ਲਈ, ਪਰ ਸੀ ਪੀ ਆਈ (ਐੱਮ) ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਚਲਦੀ ਰਹੀ।

ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਵਿਚਲੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਉਦੋਂ ਇਸ ਸਾਝ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ-ਦੁੱਕਾ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਜਿਉਂਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਕਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅੱਜ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਹਕੀਕਤ ਬਣ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਵਰਗੇ ਬਤਾਲੀ ਲੋਕ ਸਭਾ ਸੀਟਾਂ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦੀ ਅਸੰਬਲੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਭਾਜਪਾ ਜਿਵੇਂ ਗੁੱਬਾ ਠੋਕੁ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਲੱਗੇ, ਅਸਮ, ਮੱਧ

ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਹਰਿਆਣਾ, ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਰਾਜਾਂ ਵਾਂਗ ਉਥੇ ਵੀ ਮੋੜਾ ਪੈਣ ਦੀ ਨੌੜ ਭਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਆਸ ਰੱਖਣੀ ਔਖੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਆਮ ਚਰਚਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਸੋਚ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ। ਦੋਖੀ ਜ਼ਬਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਰਚਾ ਵੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਾਲਾਤ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਖੱਬੇ ਪੱਖੀਆਂ ਦੀਆਂ ਥੀੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਵੱਡੇ ਸਿਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਆ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਨਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸੋਖਾ ਨਹੀਂ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਹਾਥ ਰੱਖਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲਾਭ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ, ਵਕਤ ਖਰਾਬ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ, ਜੇ ਉਹ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਏਨਾ ਮਾਰਗ ਹੁੰਦਾ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ, ਫਿਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ? ਉਸ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਪੈਮਾਨਾ ਸੀ; ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੀ ਅਗੇਤ-ਪਛੇਤ ਲਈ ਥਿੰਕ-ਟੈਂਕ ਹੁਰਾਹੇ ਅਤੇ ਨਿੱਕੀ-ਨਿੱਕੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਿਆਸਤ ਮੱਤਰਬੰਦ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਸੀ ਬਹਿਸਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਖਿੰਚਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਤੁੰਬੇ ਹੁੰਦੇ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲਣ ਮੌਕੇ ਵੀ ਇਹ ਲਹਿਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੱਚੀ ਕਿ ਝੂਠੀ ਦੀ ਬਿਸਤ ਵਿੱਚ ਉਲਝੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਏਸੇ ਉਲਝਣ ਕਾਰਨ ਦੋਵਾਂ ਹੋਈ ਤੇ ਫਿਰ ਕਈ ਥਾਂਵੀਂ ਵੱਡੀ ਗਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੋਧਵਾਦੀ, ਨਵ-ਸੋਧਵਾਦੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਕਸ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਪੱਸ ਕਰਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਈ ਗਈ। ਅਸਲ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਬਿਝੜਣ ਦਾ ਇਹ ਤੁਹਾਨ ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ ਰੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜ਼ਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਲਹਿਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਕਈ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਿਆ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਸਭ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਕੇ-ਮੋਟੇ ਮੱਤਰਬੰਦ ਲਾਭੇ ਰੱਖ ਕੇ ਵੀ ਸਮੁੱਚੀ ਖੱਬੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜਦੋਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਲੱਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੋਸ਼ਲਿਸਟਿਕ ਸੰਘ (ਆਰ ਐੱਸ ਐੱਸ) ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਉਭਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੁ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਅੰਗ-ਪਿੱਛਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਂਅ ਉੱਤੇ ਜਥੇਬੰਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਮਿਹਨਤਕੁਸ਼ ਜ਼ਮਾਤਾਂ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਮੰਨ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜਤਿੰਦਰ ਪੰਨੂ

ਕੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ। ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਥੇਬੰਦੀ ਸਿਰਜਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੌਜੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲੱਗੇ ਰਹੇ ਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬੋਮਿਸਲਾ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣ ਦੇ ਨੇਕ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਰਾਜਸੀ ਕੁਰਾਹੇ ਅਤੇ ਨਿੱਕੀ-ਨਿੱਕੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਿਆਸਤ ਮੱਤਰਬੰਦ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਸੀ ਬਹਿਸਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਖਿੰਚਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਤੁੰਬੇ ਹੁੰਦੇ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲਣ ਮੌਕੇ ਵੀ ਇਹ ਲਹਿਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੱਚੀ ਕਿ ਝੂਠੀ ਦੀ ਬਿਸਤ ਵਿੱਚ ਉਲਝੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਏਸੇ ਉਲਝਣ ਕਾਰਨ ਦੋਵਾਂ ਹੋਈ ਤੇ ਫਿਰ ਕਈ ਥਾਂਵੀਂ ਵੱਡੀ ਗਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੋਧਵਾਦੀ, ਨਵ-ਸੋਧਵਾਦੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਕਸ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਪੱਸ ਕਰਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਈ ਗਈ। ਅਸਲ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਬਿਝੜਣ ਦਾ ਇਹ ਤੁਹਾਨ ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ ਰੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜ਼ਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਲਹਿਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਕਈ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਿਆ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਸਭ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਕੇ-ਮੋਟੇ ਮੱਤਰਬੰਦ ਲਾਭੇ ਰੱਖ ਕੇ ਵੀ ਸਮੁੱਚੀ ਖੱਬੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ

ਇੱਕ ਥਾਂ ਜੋੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹੀ ਆਗੂ ਕਈ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਜਦੋਂ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੱਕ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਮੱਤਰਬੰਦਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਕਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਆਸਤ ਨੁਕਤੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਸੁਖਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 'ਏਕਤਾ' ਹੋਣੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਏਕਤਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਬਨੇ-ਇਨਸ਼ਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਬਨੇ-ਇਨਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਵਿਅੰਗਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਢੰਗ ਏਦਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਗਾ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਸੈਰ ਜਾਂ ਏਕੇ ਦੀ ਬਰਕਤ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵਾਲੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹੇ-ਪੜ੍ਹਾਏ ਲੇਖ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵੇਲੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੇਖ ਇਹ ਵੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸੋਠ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਲ ਦਾ ਸਬਕ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸੋਟੀਆਂ ਲਿਆਉਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਤੋੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਤੋੜ ਲਈ। ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਾਰੇ ਸੋਟੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਜੋੜ ਕੇ ਕੋਈ ਜਣਾ ਤੋੜਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੋ। ਸਭ ਨੇ ਜੋਰ ਲਾਇਆ, ਪਰ ਚਾਰ ਸੋਟੀਆਂ ਦਾ ਗੱਠਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਤੋੜਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਕੱਠੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ, ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਸੋਟੀ ਕੇ ਚੱਲੀਊ। ਚਾਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਸਮਝ ਕੇ ਏਦਾਂ ਕਰਨਾ ਮੰਨ ਲਿਆ ਤਾਂ ਸੋਠ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਏਨਾ ਕਿਹਾ: ਸੁਕਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਏਕਤਾ ਹੁੰਦੀ ਵੇਖ ਚੌਲਿਆ ਹਾਂ, ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੋਠ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੜਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅੱਤਲਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਸਬਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁੱਤਰ, ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸੋਟੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਿਆ: ਬਾਪੂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰਾ ਬਾਲਣ ਪਾਉਣਗੇ, ਆਪਣੇ ਅੱਖੀਂ ਇਹ ਵੇਖ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਇਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਜੇਗੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚਣਗੇ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਤੀਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਬਾਪੂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਰਮ ਕਿਰੇ ਜਿਹੀਆਂ ਕਰਨਗੇ। ਚੌਥਾ ਬੋਲਿਆ: ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਾਪੂ ਦੀ ਮੌਤ ਪਲਟਾ ਮਾਰ ਗਈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪਲੀਆਂ-ਟਪਲੀਆਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਉਹ ਚਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਬਾਪੂ ਦੀ ਮੌਤ ਪਲਟ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਪੂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ : ਸੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 'ਏਕਤਾ' ਤਾਂ ਹੋਈ, ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾ ਤਿਆਗ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਚਾਰਾ ਬਾਪੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁੱਠੀ ਮੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 'ਏਕਤਾ' ਵੇਖਣਾ ਤੁਰ ਗਿਆ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਬਨੇ ਇਨਸ਼ਾ ਨੇ ਲਿਖੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਂਅ ਉੱਤੇ ਅਕਲ ਵਰਤਣ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ੈਕੀਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਘੜੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂਅ ਇਸ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਅੱਜ ਦੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਖੱਬੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਢੁਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਦੀ ਇਹ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਏਥੋਂ ਦੀਆਂ ਘੱਟ-ਗਿਣਤੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੀ ਸੁਖਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਵੀ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਏ ਹਨ ਕਿ ਇਤਹਾਸ ਜਾਂ ਮਿਥਾਹਰ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਵਰਣ-ਵੰਡ ਦੇ ਵੈਪਟਰ ਛਪੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਭਾਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹੋ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਦੋਂ ਘੱਟ-ਗਿਣਤੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਧਾਰਮਿਕ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੱਬੇ-ਕੁਚਲੇ ਵਰਗਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਦੌਰ ਮੁੜ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਏ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੁਝਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਏਥੇ ਅਤੇ ਕੇ ਗੱਡੀ ਲੀਹੇਂ ਲੱਥ ਜਾਣੀ ਤੇ ਏਕਤਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਵੰਨਗੀ ਭਾਉ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ 'ਏਕਤਾ' ਹੈ ਕਿ ਏਕਤਾ ਹੋਣੀ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਬਨੇ ਇਨਸ਼ਾ ਏਦਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੋਧ ਲਿਖ ਕੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ, ਇੱਕ ਲੇਖ ਹੀ ਤਾਂ ਲਿਖਣਾ ਸੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੱਲੋਂ ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਥਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹੂਕ ਵਾਂਗ ਇਹ ਹੂਕ ਵੀ ਇੱਕ ਹੂਕ ਹੀ ਰਹੇਗੀ।

ਗਦਰੀ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਦਾ ਪਿੰਡ ਸਰਾਭਾ 'ਚੁੱਕ' ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜੇ, ਤੈਨੂੰ ਕੌਣ ਸਮਝਾਵੇ

ਈਦੁ ਅਰਾਬੀ ਦਾ ਪੁੱਤ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ, ਜਿਹੜਾ ਲਾਲਾ ਹਰਦਿਆਲ ਵੱਲੋਂ 1913 ਵਿੱਚ ਆਸਟਰੀਆ (ਅਮਰੀਕਾ) ਵਿਖੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਗਦਰੀਆਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਗਦਰੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਨੇਮਾ ਗਦਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸਰਾਭਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸਰਾਭਾ (ਲੁਧਿਆਣਾ) ਦਾ ਜਾਇਆ ਸੀ। ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਵਾਂਗ ਗੁਰਬਤ ਨੂੰ ਗੱਲੋਂ ਲਾਉਣ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਪੁੱਜਿਆ ਇਹ ਜਿਉਣਾ ਆਮ ਵਤਨ ਦੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸੀ ਲਈ, ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਘਰ-ਘਾਟ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਭਾਰਤ ਮੁੜ ਆਪਾ-ਵਾਪੁ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਭੇ ਗਿਆ। ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਾਅ-ਉਮਰ ਲਈ ਜੁਰਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਜ਼ਮਾ-ਸੰਭਵ ਟਿਕ ਕੇ ਨਾ ਬੈਠਾ। ਵਤਨ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਇਆ, 'ਆਪਣੀਆਂ' ਕਿਹਾ, 'ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਵਤਨ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ, ਵਗ ਜਾ' ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਫਿਰਕੂ, ਉਸ ਦੀ ਨੋਕ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਉਹ ਪਰਾਈ ਸੂਹ ਨੂੰ ਤਰ ਗਿਆ। ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਖੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਉਧਰਲਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਕਦਰ ਨਾ ਪਾਈ। ਲੰਗਦਾ: ਗੁਮਨਾਈ ਵਿੱਚ ਪਠ ਗਿਆ ਹੋਣਾ।

ਈਦੁ, ਉਸ ਸਰਾਭਾ ਪਿੰਡ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਨਿਕਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਦਾ ਕਲਗੀ ਪੁੱਤ ਸੀ। ਉਸ ਸਰਾਭਾ ਪਿੰਡ ਦਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਮੌੜੀ ਉੜੀਸਾ ਦੇ, ਹੁਣ ਫ਼ਤੀਹਗੜ੍ਹ, ਸਰਾਭਾਪੁਰੀਆਂ ਰਾਜ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਕਾਰਨ ਇਧਰ ਆਏ ਇੱਕ ਪੂਰ ਨੇ ਗੱਡੀ ਸੀ। ਇਤਹਾਸ-ਮਿਥਿਹਾਸ ਮੁਤਾਬਿਕ 'ਸੱਲਤਨਤ ਸਰਾਭਾਪੁਰੀਆਂ' ਦਾ 5ਵੀਂ-6ਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਉਧਰ ਸਿੱਕਾ ਬੋਲਣਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੀ ਕਦੇ ਪਾਪਟਿਆਂ ਦੀ ਆਪਸੀ ਅੰਗ-ਗੋਤੀ ਨਾਲ ਢੰਗਿਓਂਆਂ ਢੰਗ ਗਈ। ਉਹ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਦੇ ਅਤੇ ਕਦ ਆਏ ਜਾਂ ਵਾਇਆ ਈ ਇਹ ਖੋਜਣ ਉਹਨੀ ਹੀ ਵਸਾਇਆ, ਕਹੋ-ਸੁਣੋ (ਮੱਧਿਕ ਇਤਹਾਸ) ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਜਿਵਾਏ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਵਲਨ ਤੋਂ, 'ਸਰਾਭਾਪੁਰੀਆਂ ਤੋਂ ਸਰਾਭਾ ਨਾਂਅ ਪਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਖੋਜੇ ਦਾ।'

ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਰਤੀ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਤੀ ਸੁਣ-ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿੱਤਾ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿੱਤਾ ਸਮੂਹਾਂ (ਜਾਤੀਆਂ), ਜਿਹਨਾਂ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਰਤ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਤੇ ਇਜ਼ਾਰੇਗਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਪਿੰਡ ਬੰਨਣ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਪਾਸਿਉਂ ਵੀ, ਹੋਰ ਜਾਤਾਂ (ਧਰਮੀ) ਵੀ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਤਹਿਤ ਉਥੇ ਸਦੀਵੀ ਵਸੋਬ ਕਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ; ਇਹ ਵੀ ਕਿ, 'ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਪਿੰਡ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ

ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਕੁ ਕੱਚੇ-ਪੱਕੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਨਹਾਉਣ-ਪੀਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਪਾਣੀ ਲਈ ਪੂਰਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਾਝੀ ਸੋਧ, ਜਿੱਥੇ ਤਬਸਰੇ ਚੱਲਦੇ, ਰਾਗ-ਰਤਨ ਹੁੰਦੇ। ਪਿੱਪਲਾਂ-ਬੋਝਰਾਂ 'ਤੇ ਤੀਆਂ, ਪਿੰਡ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਹੱਦ ਉੱਤੇ ਜਨੌਰਿਆਂ ਤੇ ਸਤੀਆਂ ਦੇ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਮਮਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਹੱਟੀ-ਭੱਟੀ ਅਤੇ ਸੋਧ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਕੇਂਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਪਿੰਡ ਵਸਿਆ-75 ਵਿਜੇ ਬੰਬੋਲੀ

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਆਰਥਿਕ, ਸਮਾਜਿਕ, ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਹੱਦ ਤੀਕ ਸਿਆਸੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਪੇਂਡੂ ਤਾਣੇ-ਪੇਂਟੇ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਰਚੇ ਤੇ ਰਮੇ ਹੋਏ ਸਨ।' ਭਲਿਆਂ ਵਕਤੀਂ; ਸਰਾਭਾ ਪਿੰਡ ਵੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਹੁਣ ਇੱਕ ਯਤਵੇਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅੰਗ ਹੋ ਗਿਏ, ਪੁਦ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਹੋਣੀ ਹੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕਦੇ ਇਸ ਨਗਰ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪੱਤੀਆਂ ਸਨ: ਰਾਮਾ ਪੱਤੀ, ਸੱਦਾ ਪੱਤੀ, ਮੰਗੀ ਪੱਤੀ, ਜਿਹੜੀ ਸੱਦਾ ਪੱਤੀ ਦੀ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਫੜ ਵਿੱਚੋਂ ਬਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੱਤੀ ਰਾਈਆਂ। ਗਦਰੀ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਬਾਲਦ ਈਦੁ ਅਰਾਬੀ ਇਸੇ ਪੱਤੀ, ਰਾਈਆਂ ਦਾ ਵਰਜ਼ੋਂ ਸੀ। ਸੱਦਾ ਪੱਤੀ 'ਚੋਂ ਚਾਰ ਗਦਰੀ ਸਨ: ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸਰਾਭਾ, ਗਦਰੀ ਸ਼ਹੀਦ ਰੁਲੀਆ ਸਿੰਘ ਸਰਾਭਾ ਤੇ ਗਦਰੀ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਕਾਰਕੁੰਨ ਅੰਜ ਸਿੰਘ ਸਰਭੀ ਪੁੱਤਰ ਜੀਵਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪੁੰਮ ਸਿੰਘ ਪੁੰਮ। ਮਗਰੋਂ ਦੋਵੇਂ ਸਕੇ ਬਾਈ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਅਤੇ ਘਾਲਣਾ ਬੇ-ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਪਰ ਥੋ-ਜੋੜ ਗਦਰੀ ਸਮੂਹੇ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸੂਰਜੀ ਆਡਾ-ਮੰਡਲੀ ਜਲੌਣ ਵਿੱਚ ਗਦਰੀ ਹੁਕੂਆ ਸਿੰਘ ਸਰਾਭਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤਾਂ ਕਰਦੇ-ਕਦੇ ਤੁਰਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਮੇਤ ਇਸ ਖੋਜੇ ਦੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ ਭਗਤਾਂ/ਗਦਰੀਆਂ ਦੀ ਗਾਥਾ ਦੀ ਚਮਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇੜਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਚਮਕ ਸਕੀ, ਜਿਵੇਂ ਚਮਕਦੀ ਚਾਗੀਦੀ ਸੀ/ਹੀ। ਇਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਸੇ ਨਗਰੀ ਦੇ ਪੰਜ ਹੋਰ ਗਦਰੀ/ਸੂਹ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਅਤੇ ਲੋਕ-ਹਿਤੂ ਕਾਰਕੁੰਨ ਵੀ ਸਨ: ਗੁਰਮੁੱਖ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਗੁਰਮੁੱਖ ਸਿੰਘ 'ਮੁਸਾਫਰ', ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਿੰਘ, ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਸੁਖ ਸਿੰਘ, ਸ਼ੇਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਨਰਗ ਸਿੰਘ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਰਾਮ

ਸਿੰਘ, ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਹਲਵਾਰਾ/ਰਾਏਕੋਟ ਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਰੁਲੀਆ ਸਿੰਘ ਸਰਾਭੇ ਨਾਲ ਇਹੋ-ਜਿਹੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਯੋਧਾ ਹਕੂਮਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਦਾਂ ਦੇ ਕਾਰਗੁਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਰਾਭਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਜਾਏ ਵਜੋਂ ਹੀ ਖਿੱਚ ਗਿਆ।

ਹਾਂ; ਰਾਈਆਂ ਪੱਤੀ, ਅਰਾਈਆਂ ਪੱਤੀ ਦਾ ਖੁਰਦਿਆ ਨਾਂਅ ਹੈ। ਅਰਾਈ ਚਿੰਨ ਮਹਲਕਾਰ ਮੁਸਲਿਮ ਹੁੰਦੇ ਸਨ/ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਪੱਤੀ ਸੀ। 'ਮਿਸਲ ਹਕੀਕਤ' ਮਹਿਕਮਾ ਮਾਲ ਅਨੁਸਾਰ, 'ਇਸ ਪਿੰਡ, ਸਾਰੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ, ਕੋਲ 72 ਹਲਾਂ ਦੀ ਭੋਇ ਹੈ। (ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 42 ਸੱਦਾ ਪੱਤੀ ਦੇ, 15 ਰਾਈਆਂ (ਅਰਾਈਆਂ) ਕੋਲ ਅਤੇ 12 ਹਲਾਂ ਦੀ ਖੋਤੀ ਰਾਮਾ ਪੱਤੀ ਦੀ ਹੈ।' ਤਿੰਨ ਹਲਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਰ ਕਿੱਤਾ ਸਮੂਹਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲਦ ਦੀ ਸੀ। ਏਸ ਦੋਣਾ ਕੁਝਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਹਲ ਦੀ ਖੋਤੀ 120 ਵਿਘੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿੱਘ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ 4 ਕਨਾਲਾਂ ਦੇ ਬਰੋਬਰ ਸੀ। ਸੋ; ਸਰਾਭਾ ਪਿੰਡ ਦੀ, ਉਦੋਂ ਕੁੱਲ ਖੋਤੀ ਮਾਲਕੀ, 4320 ਏਕੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੋਰ ਰਕਬਾ ਬਾਬਤ ਵਜੋਬ, ਛੱਪੜ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ, ਧਰਮ ਅਦਬ, ਚਰਾਂਦ ਅਤੇ ਝੜੀ ਤੇ ਕਬਰ-ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਆਦਿ ਦਾ ਅੰਡ ਸੀ। ਮਗਰੋਂ; ਰਾਈਆਂ ਪੱਤੀ, ਜੋ ਨਿਰੋਲ ਮੁਸਲਿਮ ਫਿਰਕੇ ਦੀ ਸੀ, '47 ਦੀ ਤਾਸਦੀ ਉਪਰੰਤ ਪੁੱਜਣ-ਪੁੱਜਣ ਗਈ। ਇਸ ਦਾ ਕਰਕਾਰ ਤੇ ਮਾਲ-ਅਸਬਾਬ ਅਤੇ ਰੂਣ-ਬਜੇਰੇ ਰਹਿਊਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਇਹਨਾਂ ਉੱਜੜ-ਪੁੱਜੜੀਆਂ ਜਾਂ ਉਜਾੜ ਦਿੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਬਜ਼ੁਰਗਵਾਹ ਅੱਜ ਵੀ, ਸਿੱਲੇ ਕੋਇਆਂ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ; ਸਰਦੇ ਪਾਰ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਅਤਰੇ ਬੈਠੇ ਬੁਝੜੇ ਵੀ ਇਧਰਲਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜੰਮਣ ਭੋਇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਗਦਰ ਦੇ ਜਲੌਣ ਨੂੰ ਢੇਰ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਗਦਰੀ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਵੀ ਮਰ-ਮੁੱਕ ਗਿਆ ਹੋਣਾ, ਪਰ ਆਨਲਾ ਵਤਨ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਸੂਰਮਾ ਅਤੇ ਲੋਠੇ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਸੂਰਮੇ ਸਾਡੇ ਚੇਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਮਰ-ਮੁੱਕਦੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਰਹਿੰਦੀ ਦੁਨੀਆ ਤੀਕ ਸ਼ਹੀਦ ਸਰਾਭਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪਾਣੀ ਤੇ ਧਰਮ-ਨਿਰਪੱਖ ਖਾਸੇ ਦੇ ਸੂਹੇ ਗਵਾਹ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਵਰਗੇ ਵੀ, ਸਾਡੇ ਚੇਤਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਰਾਕਮ ਜਮਾਤਾਂ ਕਦਾਚਿਤ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ-ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਚੇਤੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਤਨ ਦਾ ਭਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸੰਪਰਕ : 94634-39075

ਬਚਪਨ ਵੇਲੇ ਲਕਦੇ ਕਦੇ ਮਾਂ ਚਕਵਾ ਤੇ ਚਕਵੀ ਦੀਆਂ ਗਿਆਨ ਭਰਪੂਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਭੋਟੇ-ਭੋਟੇ, ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਰਾਤ ਹੋਣ ਦਾ ਬੋਸਬੋਸੀ ਨਾਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ। ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਮੁਕਾਅ ਮੇਰੇ ਚਰਚੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਵੀ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਵੇਖਦੀ। ਫਿਰ ਚਾਚੀ ਚੰਨੇ ਵੀ ਪਿੰਡੋਂ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਹੱਟਕ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ। ਉਦੋਂ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਬੇਦਾ ਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਤੇ ਏ ਆਈ। ਏ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਸ਼ੀਨ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਪੁਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਾਲੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਚੱਲਦੇ ਨੇ ਹਾਲੇ ਉਹਨਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਪੁੱਲ੍ਹ-ਭੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਚਰੇ ਉਦੋਂ ਸੁੱਚੀ-ਸੁੱਚੀ ਕਿਰਤ ਦੀ ਮਹਿਕ ਵੰਡਦੇ ਸਨ। ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੋਕ ਉਦੋਂ ਵੀ ਪਰਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ-ਟਾਵਾਂ ਹੀ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਂਦਾ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੁੰਦੇ। ਫੌਜੀਆਂ ਆਪਣੇ ਫੌਜੀਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤੜਫਦੀਆਂ, ਵਿਆਕੁਲ ਹੁੰਦੀਆ। ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਗਿੱਠ ਗਿੱਠ ਲੰਮੇ ਕੱਚੇ ਭਰਦੀਆਂ, ਜੁਦਾਈ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਜੁਦਾਈ ਦੇ ਇਹ ਗੀਤ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਕਵਾ ਤੇ ਚਕਵੀ ਦੇ ਹੁੰਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦਰਦ ਦੀ ਕੋਈ ਇਤਹਾ ਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। 'ਤਾਈ, ਇਹ ਚਕਵਾ ਤੇ ਚਕਵਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਪੰਛੀ ਹੁੰਦੇ ਆ ਭਲਾਂ?' ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੁਰ ਸਿੰਘ ਬੀਬੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ। 'ਚਕਵਾ ਤੇ ਚਕਵੀ, ਬੱਤਖ ਵਰਗੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਜਿਹੇ ਸੰਤਰੀ ਰੰਗੇ ਪੰਛੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਪੁੱਤ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਪੀਲੇ ਰੰਗਾ, ਖੰਭਾਂ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟੇ ਚਿੱਟੇ ਜਿਹੇ ਚਟਾਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਕਰ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਸੁਰਖਾਬ ਵੀ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕੋਈ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕਈ ਵੀ ਦਿੰਦੇ, 'ਲੰਞ! ਬੜਾ ਗੁੱਬਿਆ ਫਿਰਦੀ। ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਸੁਰਖਾਬ ਦਾ ਪਰ ਲੱਭੇ ਪਿਆ।'

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਵੱਲ ਦੇਖੋ ਨਾ ਹੋਵੋ-85 ਸੁਰਜੀਤ ਸੁਮਨ

ਕਦੇ ਕਦੇ ਉਹ ਚਕਵੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਚਕਵੀ ਦੇ ਪਿਛਲ ਉਸ ਦੇ ਕੰਨ ਭਰਨ ਲਗਦਾ। ਚਕਵਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦਾ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਨਾ 'ਚੁੱਕ' ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾੜ ਦਿੰਦੀ ਆ। ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਬੁੰਦ ਬੁੰਦ ਗਿਰਦਾ ਪਾਣੀ ਆਖਿਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਸਰਅੰਦਾਸ਼ ਹੋ ਈ ਜਾਂਦੇ। ਕੀ

ਵਾਇਰਲ ਗਰਲ

(ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ)
ਜਤਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਾਂਸ
ਪੰਨੇ : 123, ਮੁੱਲ : 250 ਰੁਪਏ
ਉੱਚਾ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ, ਮੋਗਾ

ਸਮਕਾਲੀ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕੌੜੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਤਿੰਦਰ ਹਾਂਸ ਦਾ ਨਾਂਅ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਆਮ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਪੀੜਾਂ, ਸੰਘਰਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਾਬਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕਲਾ ਪੜਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਵਾਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਦੁਆਲੇ ਸੰਘਣਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿਉਂਤਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਸਗਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਥਾ ਦੇ ਰੇਖਾੰਕਿ ਨਿਬੰਧਿਤ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਲੱਖਣ ਮਸ਼ਨੂਈ ਤਰਤੀਬ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਲੱਖਣਤਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਮਕਬੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਸਮੀਖਿਅਕ ਖੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਲਗਾਤਾਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਪਾਵੇ ਨਾਲ ਬੈਨਿਨਾ’ ਹੋਇਆ ਕਾਲੇ’ (2005), ‘ਏਥੋਂ ਵਾਹੀ ਜਾਨਮ’ (2009) ‘ਜਿਉਣਾ ਸੱਚ ਬਾਕੀ ਬੂਟਾ’ (2018) ਅਤੇ ‘ਓਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਹੈ’ (2023) ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਲੱਖਣ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਵਜੋਂ ਹਸਤਾਖਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ‘ਬਸ ਇਨਾ ਹੀ’ (2015) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਵਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਜਿਉਣਾ ਸੱਚ ਬਾਕੀ ਬੂਟਾ’ ਲਈ 2019 ਦਾ ਵਾਧਾਂ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵੀ ਜਤਿੰਦਰ ਹਾਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਸੱਚ ਸਿੱਧ ਸੇਖੋਂ ਪੁਰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਸਵਠਨ ਕੌਰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵੀ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰ ਚੁਣ ਕੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਉਸ ਦੁਆਲੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਿਰਜਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਮਿਕਨਾਤੀਸੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਕਥਾ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਾਠਕ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਦਾ ਹੋਇਆ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਅਸਲ ਵਰਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੋਇਆ ਹਰ ਇਕ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਰੇਖਾੰਕਿਤ ਕਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੱਥਲਾ ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਵਾਇਰਲ ਗਰਲ’ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀਆਂ ‘ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਜੋ ਨਜ਼ਾਮੀ ਦੇ ਉਂਗਲ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਪਾਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਲਕਾ ਨਾਂਅ ਦੀ ਅਕਲਮੰਦ ਲੜਕੀ ਜੋ ਆਇਲਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਕਸ ਏਚ ਬੈਡ ਲੈ ਕੇ ਕੌਨੇਡਾ ਜਾਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ

ਸਮਾਜਿਕ ਮਸਲਿਆਂ ਦਾ ਪਾਤਰ-ਕੇਂਦਰਤ ਬਿਰਤਾਂਤ

ਵੈ ਕ ਸ

ਚਰਚਾ ਇਕ ਪੁਸਤਕ ਦੀ

ਡਾ. ਸੰਦੀਪ ਰਾਠਾ

ਇੱਕ ਨਸ਼ੇਰੀ ਲੜਕੇ ਕਰਨ ਦੇ ਇਸ਼ਕ ਵਿੱਚ ਪੈ ਕੇ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕਰਨ ਨਸ਼ੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਮਲਕਾ ਉਸ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਛੁਡਵਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪ ਵੀ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਰੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਘਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਕਣ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਦੇ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਵੇਰਵਾ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਰਨ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਲਏ, ਸਿਰ ‘ਤੇ ਪਰਨਾ ਲਪੇਟ ਲਿਆ। ਸਕੂਟਰ ਦੀ ਨੰਬਰ ਪਲੇਟ ਲਾਗ ਦਿੱਤੀ। ਪਿੰਡੋਂ ਬਾਹਰ ਦੂਰ ਤੋਕਲ ਗਏ। ਤੁਰੀ ਜਾਂਦੀ ‘ਕੱਲੀ ਤੀਵੀਂ ਕੋਲ ਸਕੂਟੀ ਰੋਕ ਕੇ ਕਰਨ ਰਾਹ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਿਆ। ਉਹ ਤੀਵੀਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਜਿਹੜੇ ਰਾਹ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਮੈਂ ਸਾਂਝੀ। ਤੀਵੀਂ ਨੇ ਰਾਹ ਦੱਸ ਕੇ ਅਜੇ ਅੱਧ ਝੁਕੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਹਦੀਆਂ ਬਾਲੀਆਂ ਝਪਟ ਕੇ ਝੱਕ ਕੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕੂਟੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਬੈਠੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਰੱਜ ਕੇ ਚਿੱਟ-ਪੀਤਾ ਸੀ। ਵਾਲੀਆਂ ਝਪਟਣ ਵਾਲਾ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲਿਆ। (ਪੰਨਾ 14) ਕਰਨ ਓਵਰਡੋਜ਼ ਕਾਰਨ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਤੋੜ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਬਣਾ ਕੇ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਸਪਲਾਇਰ ਕਾਲਾ ਉਸ ਦੀ ਗਲਤ ਵੀਡੀਓ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ੇ ‘ਚ ਲਾਉਣ ਲਈ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ‘ਤੇ ਉਹ ਵੀਡੀਓ ਵਾਇਰਲ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸ ਇਸ਼ਤਰੀ ਪਾਤਰ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਬਣਾ ਕੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਿਰਜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਉਸ ਅਕੱਥ ਨੂੰ ਵੀ ਡੀਡੈਕਟ ਕਰ ਸਮਝ

ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਸੰਕੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਕਹਾਣੀ ‘ਹਥਿਆਰ’ ਵਿਚ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਬੜੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਹਾਂਸ-ਟੱਠੇ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਹਰਲੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਵਸਣ ਅਤੇ ਉਥੇ ਪੱਕੇ ਹੋਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਬਾਰੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਮੈਂ ਪਾਤਰ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸਿਰਜਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰਲੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੱਕੇ ਨਾਗਰਿਕ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਮਿਲਣ ‘ਤੇ ਬੇਗੀਰਾਂ ਤੋੜਣ ਦੀ ਲੋਚਰ ਅਤੇ ਘੱਟਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਅਰਥਾਤ ਪਰਵਾਸੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਮੈਂ ਪਾਤਰ ਵੀ ਬਿਦਰ ਨਾਅ ਦੀ ਅੰਗਤ ਪਾਤਰ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਵਾਉਣ ਬਦਲੇ ਲਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਜਾ ਕੇ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਣ ‘ਤੇ ਖ਼ਰਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਡਨੀ ਬਦਲਾਉਣ ਲਈ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਮੰਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿਖਰ ‘ਤੇ ਪੁੱਜਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਿਸ ਕੁਲੀਗ ਨੂੰ ਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਡਨੀ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਤਕਨੀਕ ਅਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ‘ਨਰ-ਮੋਘ ਯੱਗ’ ਡਰਾਵਾਦ ਸਿਸਟਮ ਉਧਾਰ ਡੂੰਘੀ ਸੱਟ ਮਾਰਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਰਲ, ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਸਾਰਿਆ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਨਰ-ਮੋਘ ਯੱਗ’ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਵਾਦ ਆਮ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅੱਧਰੇ ਖੋਖਲਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਤਿਆਗ ਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮਾਨਸਿਕ,

ਆਰਥਿਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਤਿਆਗ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ ਮਰਦ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਮਾਜ ਦੇ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਨਿਜ਼ਾਤ ਦਿਵਾਉਣਾ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਲਟਢੇਰ ਦਾ ਦਾਅ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗੰਗਾ ਉਹ ਰਾਮਕਾਰ ਟੱਪ ਕੇ ਕੁਟੀਆ ‘ਚ ਜਾ ਵੜੀ। ਜੀਹਨੂੰ ਟੱਪਣ ‘ਤੇ ਨਗਨ ਗਿਰੀ ਨੇ ਸੰਪਣੀ ਦੀ ਜੂਨੇ ਪੈਣ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗੰਗਾ ਨੇ ਸਾਰੀ ਕੁਟੀਆ ਛੁਟਾ ਮਾਰੀ। ਉਥੇ ਜਗਦੀ ਅਖੰਡ-ਜੋਤ ਜਿਹਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੂਰੇ ਇਲਾਕੇ ‘ਚ ਹੈ, ਤੋਂ ਜਿਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਟੀਆ ਦੁਆਲੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੱਕੜ ਦਾਸ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਗੰਗਾ ਦੇਵੀ ਉਸੇ ਆਸਣ ‘ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਨਗਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਨਗਨ ਗਿਰੀ ਵਾਲੀ ਖੁੰਡੀ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ। ਖੁੰਡੀ ਨਾਲ ਕੁਟੀਆ ਦੁਆਲੇ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਦੀ ਬੋਲੀ, ‘ਜੋ ਕੋਈ ਮਰਦ ਰਾਮਕਾਰ ਟੱਪਿਆ ਸੱਪ ਦੀ ਜੂਨੇ ਪਊਗਾ। .. ਹਰੀ ਓਮ .. ਹਰੀ ਓਮ।’ (ਪੰਨਾ 56)

ਕਹਾਣੀ ‘ਗੁਰੇ’ ਬਾਹਰਲੇ ਦੋਸ਼ ਜਾ ਵੱਸਣ ਦੇ ਚਾਰਵਾਨ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਡੌਕੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਹਰਲੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵਾਲੇ ਏਜੰਟਾਂ ਅਰਥਾਤ ਡੌਕਰਾਂ ਦੀ ਗਾਥਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਰਾਹੀਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਚੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਹਾਲਾਂ ਬੋਹਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਮਰ ਵਿੱਚ ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਹੁਫ਼ਤੇ, ਮਹੀਨੇ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦੀ ਵਾਰੀ ਉਡੀਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਰਨਾਂ ਡੌਕੀਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਇਲਾਜ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਸੇਖਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਲਾਤਮਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਛੱਪੜ ਵਿੱਚ ਪਲਣ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਜੀਵ ਰੂਹੇ ਦਾ ਮੋਟਾਡਰ ਵਰਤ ਕੇ ਰੱਥ ਦੀ ਚੜਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਸਮੀਕਰਨ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ● ਬਾਕੀ ਅਖਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਫ਼ੇ ‘ਤੇ

ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਦੀ ਕਾਤਰ

(ਨਾਵਲ)
ਸੰਤਵੀਰ
ਪੰਨੇ-160, ਮੁੱਲ-300 ਰੁਪਏ
ਪ੍ਰੀਤ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ, ਨਾਭਾ

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਨਾਵਲਕਾਰ ਸੰਤਵੀਰ ਕਿਸੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦਾ ਮੁਥਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਠ ਗਲਪ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਚਾਰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਚਨਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ‘ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਕਾਰਜ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਪ੍ਰੀਤ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨਾਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹੇ ਬੋਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਾਵਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਰਹਮਤ ਸਿੰਘ ਭੱਟਾਂ ਤੇ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਕਰ ਨੇ ਨਾਵਲ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਾਵਲਕਾਰ ਸੰਤਵੀਰ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਫਿਕਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਦਿਕਾ ਵਿੱਚ ਨਾਵਲ ਲਿਖਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਬੰਧੀ ਚਾਨਣਾ ਪਾਉਂਦਿਆਂ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦੋਸਤ ਕਾਮਰੇਡ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸੰਬੰਧੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਸਟਰ ਵਿਚਕ, ਭਾਈ ਰਵਲ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਨਾਵਲਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਜਾਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਰਦੇਸੀ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਰਾਤ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਦੀ ਇਸ ਦਰਦਨਾਕ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਸੰਤਵੀਰ ਨੇ ਕਾਮਰੇਡ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ‘ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਦੀ ਕਾਤਰ’ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਭਿਅੰਕਰ ਦੌਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਹੱਥਬੀਤੀ ਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਨਾਵਲ ਨੂੰ 21 ਕਾਂਡਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾਵਲ ਦਾ ਕਥਾਨਕ ਨਾਵਲਕਾਰ ਦੀ ਸੁਝ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਕਾਰਡ ਹੋਰਡਰ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਨਾਵਲ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਘਰੇਲੂ ਹਾਲਾਤ ਕਰਕੇ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਕੇ ਫੌਜ ‘ਚੋਂ ਰਿਟਾਇਰਡ ਕਿਸੇ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਤੇ ਉੱਥੇ ਮੁਕਾ-ਮੇਲ ਦੀ ਜੁਗਤ ਰਾਹੀਂ ਰੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਨੇਤਾ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸੁੱਤਰਤ ਦਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਾ। ਇਹੀ ਸਬੱਬ ਬਣਿਆ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਦਾ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਦਲੋਲਤੀ ਹੀ ਆਰ.ਐੱਮ.ਪੀ. ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣ ਗਿਆ ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਮਾਸਟਰ ਵਿਚਕ ਦੀ ਲੂੰਬੜਲਾ ਕਾਰਨ ਕਾਮਰੇਡ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਵਲ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਦੇ ਦਾਨੇ ਜਿਹੇ ਜ਼ਬੇਦਾਰ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਪਾਤਰ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪ੍ਰਤੀ ਚਿੰਤਿਤ ਹਨ। ਅਗਵਾ ਹੋਏ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਕਾਰਨ ਖੌਫ ਦੀ ਬਿਨਾਹ ‘ਤੇ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲੈਣਾ ਪੁਲਸ ਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਕਹਾਣੀ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗਰਮ-ਖਿਆਲੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਐਸੇ ਅੱਛੇ ‘ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਮਰੇਡ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਨਿੱਕੂ ਦੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਿਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਗਿਆਤ ਠੇਕੇ ‘ਤੇ ਖਾੜਕੂ ਦੁਸ਼ਟ ਸੋਧੇ ਫੌਰਸ’ ਦੇ ਨਿੱਕੂ ਨਾਲ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਕਹਾਣੀ ਨਿੱਕੂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਖਥਪ ਦਾ ਪੁੱਤ ਨਿਕਦੇਵ ਉਹਦੇ ਨਿੱਕੂ ਜਦੋਂ ਬਾਰੂਵੀ ਵਿੱਚ ਪਠਰੀਆਂ ਫੜੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਬਣਨਾਸੀ ਖੱਟਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿਰ ਦੋ ਗੁੱਸੇ ਕਾਰਨ ਬਾਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੇ ਜ਼ਹਿਰ ਕਾਰਨ ਉਹ ਖਿੜੀ ਵਾਲੇ ਬਾਬਿਆਂ ਦੀ ਕੁਟੀਆ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਭੰਗ ਪੀ ਕੇ ਦਸਵੇਂ

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਦੀ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਪੜ੍ਹਤ

ਸਾਹਿਤ ਚਿੰਟਨ
ਡਾ. ਭੁਪਿੰਦਰ ਕੌਰ

ਮਘਰ ਸਿੰਘ, ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਖਿੱਕਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਪੋਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਗਏ ਘੜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅੰਤਵਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਲੰਗਰ ਵੀ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੀਰੇ-ਲੀਰ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਵਲ ਨੂੰ ਦੋ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖਾੜਕੂ ਲਹਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸਨ। ਲਹਿਰ ਦੀ ਆਪਸੀ ਫੁੱਟ ਕਿਵੇਂ ਪਈ ਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਈ ਪੜੇ ਬਣ ਗਏ। ‘ਬੀ ਕੇ ਖਾਲਸਾ’ ਤੇ ‘ਦੁਸ਼ਟ ਸੋਧੇ ਫੌਰਸ’ ਨੇ ਤੱਟ ਖਾਲਸਾ ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਸ਼ਨ ਲਿਆ, ਜੋ ਪੀਠਾਂ-ਭੋਟਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਲੁੱਟਣ ਵਰਗੀਆਂ ਵਾਰਦਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਲਹਿਰ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਨਿੱਕੂ ਤੇ ਕਾਮਰੇਡ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਤ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਮਰੇਡ ਜੋ ਕਿ ਕੈਂਸਰ ਦਾ ਮਰੀਜ਼ ਹੈ, ਦਵਾਈ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕੁਰਲਊਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮੱਥੇ ਮੋਤਰੀ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਬਾਰੇ ਤੇ ਨਿੱਕੂ ਬਾਰੇ ਵਿਜ਼ਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਆਸ਼ਰਮ ‘ਤੇ ਪੁਲਸ ਦੀ ਹੱਥ ਚੁੱਦੀ ਹੈ। ਨਿੱਕੂ ਦਾ ਕਾਮਰੇਡ ਦੀ ਕਨਪਟੀ ‘ਤੇ ਬੰਦਰ ਰੱਥ ਕੇ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦੇਣਾ ਤੇ ਕਾਮਰੇਡ ਬੜੀ ਫੁਰਤੀ ਤੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਨਿੱਕੂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀਨ ਨਾਲ ਨਾਵਲ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਕੂ ਨੂੰ ਸੀ ਦੇ ਦਰਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾ ਕੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਨਿੱਕੂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਪਿਰ ਤੇ ਭੈਣ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਪੰਚ ਖਥਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖਥਸੇ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਬੁਲੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਵਲ ਵਿਚ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਆਸ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੰਮ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਸਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਬੇਮਾਧੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਮਰੇਡ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਅਪਰੇਸ਼ਨ, ਸਥਿਤੀ ਡਾਕਾਡੋਲ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਤੰਗੀ ਤੇ ਮਦਦ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਕੂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਬਾਰੇ ਐੱਸ.ਐੱਸ.ਪੀ. ਕਾਮਰੇਡ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਬਦਲੋਲਤੀ ਨਿੱਕੂ ਨੇ ਛੁੱਟਣਾ ਸੀ। ਘਰਦਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਕਾਮਰੇਡ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ

ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਮਰੇਡ ਵਰਗੇ ਪਾਤਰ ਰਾਹੀਂ ਖਾੜਕੂ ਬਣੇ ਨਿੱਕੂ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਾਮਰੇਡ ਦੀ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਰਿਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਕਥਾਨਕ ਜਿੱਥੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਪਾਠਕ ਅੰਦਰ ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਾਵਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਸੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਆਸੀ ਲੋਕ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਮਰੇਡ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬਦਲੋਲਤ ਨਿੱਕੂ ਛੁੱਟਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਦਰਿਦਰੀ ਭਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਸੁਕਰਾਨੇ ਲਈ ਰੱਖੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੇ ਭੋਗ ‘ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਬਲਕਿ ਸਿਆਸੀ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਦਲੋਲਤ ਕਰਿ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਸਿਰਹਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ‘ਤੇ ਹੀ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਰਹੇ। ਇੱਥੇ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਜਿਹੜੀ ਇਹ ਹੋਈ ਕਿ ਹਲਕੇ ਦੇ ਐੱਮ.ਐੱਲ.ਏ. ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਿੱਕੂ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਦੀ ਮੁੱਖਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਪਾਤਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਸਿਆਸਤ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਦਾ ਆਦਿਕਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅੱਗ ਸੁਲਘਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਜੋ ਖੁਦਗਰੱਥ ਅੰਦਰ ਸਿਆਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸੁਲਘਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਹਵਾ ਦੇਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਤਾਂ ਇਹ ਭਾੜਬ ਚਾ ਪੂਰ ਵੀ ਧਾਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਤੋਂ ਡਾਲੀ, ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਸੋਹ ਵੀ ਭਿਅੰਕਰ ਹੁੰਦ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਦੀ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਗਿਲਤ ਰਾਹੀਂ ‘ਤੇ ਤੁਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਾਵਲਕਾਰ ਨਾਵਲ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਦੀਆਂ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਰ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜੇ ਵੀ ਜਿਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੌਰ ਨੂੰ ਹੱਥੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਈ ਪਰਵਾਰ ਤਾਂ ਐਸੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤਾਨੀ ਨੇ ਤੇ ਵਿਰ ਚੁਰਾਸੀ ਨੇ ਤਬਾਹ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਮੱਜ਼ਰ ਸੰਤਾਨੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਨਾਵਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਮਰੇਡ ਵਰਗੇ ਪਾਤਰ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਰਿਦਰੀ ਭਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਪੁਨਰ-ਜਨਮ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡਾ. ਪਰਮਪਾਲ ਸਾਹਿਲ ਸੰਤਵੀਰ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਸੰਤਵੀਰ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਨਾਵਲਕਾਰ ਹੈ।

ਇਹ ਵੇਖੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਵਲਾਂ ਦਾ ਉਸ ਪੱਧਰ ‘ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਹੱਥਦਾਰ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਪੱਧਰ ਉੱਤੇ, ਸੰਭੁਲਿਤ ਪਹੁੰਚ ਮਲਵਾਉਣਾ ਹੋਇਆ, ਖਿਨਾਂ ਉਲਾਰ ਹੋਇਆ, ਨਾਵਲਕਾਰ ਸਟੀਕ ਵਿਚਲਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚ ਨਾਲ ਖੱਬੇ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੇ ਦੌਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਨਾਵਲ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਭਾੜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਖਾੜਕੂ ਲਹਿਰ ਦੇ ਉਸ ਘੜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਵ ਵਿੱਚ ਘਿਰਣਾ ਵੀ ਉਪਜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾਉਣਾ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸੰਯਾਈ ਨੂੰ ਰੂਬੂਰ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਕੁਨਯੋਗ ਨਾਵਲ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਹੁੰਗਰੇ ਹੀ ਉਡੀਕੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹਿਤ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਵਲ ਨੂੰ ਸੀ ਆਇਆ। ● ਸੰਪਰਕ-98555-95818

ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੀ

(ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ)
ਚਰਨਜੀਤ ਸਮਾਲਸਰ
ਪੰਨੇ-91, ਮੁੱਲ-295 ਰੁਪਏ
ਲੋਕ ਗੀਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਮੋਗਲੀ

ਚਰਨਜੀਤ ਸਮਾਲਸਰ ਸਾਹਿਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਾਅ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੀ’ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ 58 ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਅੰਦਰ ਚੇਤਨਾ ਹੈ, ਸਮਾਜਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੂਝ ਹੈ। ਕਈ ਦੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਘਟਿਤ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸੂਝ ਨਾਲ ਪਛਕਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਕਾਲੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ, ਕਈ ਦੇ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਹਿਰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਰਹਿਤਲ, ਪੰਜਾਬੀ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਭਲੀਆਂ ਸੁਖਦ-ਦੁਖਦ ਅਹਿਸਾਸ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪਾਸ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਤਨ, ਮਨ ‘ਤੇ ਪੀੜਾਂ ਹੋਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਗੈਰ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੀੜ ਦੀ ਟੋਹ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਸੱਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੀੜਾਂ ਦਾ ਝਰੋਖਾ ਹੈ। ਦੁਸ਼ਵਾਰੀਆਂ ਇਸ ਝਰੋਖੇ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਸੰਤਾਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜਤਾ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਸਮੁਦਰ ਦਾ ਪਤਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ‘ਚ ਦਰਧਨ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਖੰਡਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ।

ਮੇਰੇ ਪੌਟੇ ਪੌਟੇ ‘ਚ ਰਚ ਗਿਆ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਜਵਾਨੀ ਤੱਕ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਮੇਰਾ ਸਫ਼ਰ ਨਾ ਬਚਪਨ ਯਾਰ ਹੈ ਮੇਨੂੰ ਨਾ ਹੀ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਮੇਰੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਖਿੜਦੇ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਗੁਰਬਤ ਦੇ ਅਵਾਰਾ ਪ੍ਰਥੂਆਂ ਨੇ ਚਰ ਲਿਆ ਪੂਰ ਅੰਦਰ ਤੱਕ। ਕਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਮਿਤ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਭਾਵੁਕ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਦਾ, ਸਗੋਂ ਦਮਿਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਿਚਲੋਲਣ ਚੇਤਨਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤੇ ਕਵੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਜ ਕੇ ਸਾਹਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਸਮਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਚਰਨਜੀਤ ਸਮਾਲਸਰ ਦਮਿਤ ਅਤੇ ਦਮਿਤ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਲੋਕ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਪੁੰਜ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੁਝ ਸਮਾਜ ਦੇ ਲਿਟਾਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਗਾਰਦਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ, ਆਰਥਿਕ, ਰਾਜਨੀਤੀ ਅਤੇ ਭੇਦ-ਭਾਵ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਦਮਿਤ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਪੱਛੜੇ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਸਾਧਨਹੀਣ ਹੋਣਾ ਮੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਖੰਧਰਾਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਕਾਲ ਕੋਲੋਂ ਨੀਕ ਹੋ, ਜਿੱਥੇ ਸਦੀਆਂ ਅਤੇ ਹਨਦਾਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਬਣਾ ਕੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵੱਲ ਤੋਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਬਤ ਮਾਰੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਨੂੰ ਲੋਅ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਾਨ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲਿਖਦਾ ਹੈ-
ਐ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦ! ਜਾਂਚਿ ਹਨੇਰੇ ਘਰਾਂ ‘ਚ ਜਾਂਚਿ ਜਾਂਚਿ ਤੇ ਪੁੱਛਿ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀ ਦੀ ਗੋਸ਼ਣੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰਾਂ ਤੀਕ ਕਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਚੀ ਹੈ? ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਦੱਬੇ-ਕੁਚਲੇ, ਅਣਜ਼ਿਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਸਗੋਂ ਅਨਿਆਂ, ਵਿਤਕਰਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫੌਕਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤੀਆਂ ਕਵ

(1)
ਇਹ ਜਾਣ ਲਿਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਪਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।
ਉਸ ਦਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਦਿਸਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਖਲਕਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤੂੰ ਖਾਲਿਕ ਨੂੰ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰ,
ਸਮਝਾਇਆ ਬਬਰ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਜਿਸ ਵਕਤ ਜ਼ਹੂਰੀ ਸੀ ਉਸ ਵਕਤ ਮਨਾ ਲੈਂਦੀ,
ਹੁਣ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਨਾਵਾਂ ਮੈਂ ਰੁੱਜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਕੋਈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੁਣਦਾ ਧਰਵਾਜ਼ ਕੋਈ ਦਿੰਦਾ,
ਇੱਕ ਬਾਬ ਤੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਣੀ ਉਸ ਮੌਤ ਦੀ ਬੁੱਕਲ ਵਿਚ,
ਇੱਕ ਵਾਰ ਗਿਆ ਏਥੋਂ ਮੁੜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਅਪਣੇ ਹੀ ਸਤਾਉਂਦੇ ਨੇ, ਤੇ ਰੋਜ਼ ਰਵਾਉਂਦੇ ਨੇ,
ਇਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਇਉਂ ਮੰਨਿਆਂ ਸ਼ਿਕਵਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਹਰ ਸ਼ਖ਼ਸ ਦੇ ਮਸਤਕ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਚਿਰਾਗ਼ ਉਸਨੇ,
ਇੱਕ ਨੂਰ ਦੇ ਬਾਝ ਪਰ ਜਗਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਭਟਕਣ ਦੇ ਚੁਰਸੁਤੇ ਦੀ ਮਾਯੂਸ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹਾਂ,
ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਜਾਵੇ ਜੋ ਰਸਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਇਹ ਦੀਨ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਤਾਣਾ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ,
ਕੀ ਹੱਲ ਹੈ ਗੁੰਝਲ ਦਾ ਦੱਸਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

ਉਸ ਯਾਰ ਦੀ ਸਰਦਲ 'ਤੇ ਮਨ ਕੌਣ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ,
ਲਖਾਂ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਉਥੇ ਪੁੱਜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।

(2)
ਇਹ ਝੋਲ, ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਰੇਗ, ਖੁਸ਼ਬੂ ਸਭੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।
ਇਹ ਸਾਰਾ ਔਬਰ, ਇਹ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਸਿਤਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।

ਕਲੀ ਕਲੀ ਜੋ ਨਿਮਰ ਗਈ ਹੈ ਗੁਲਾਬ ਮਹਿਕੇ ਤਾਂ ਬਾਗ ਚਹਿਕੇ,
ਖੁਸ਼ੀ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਲੋ ਕੇ ਜਾਵਣ ਸਭੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।

ਹਜ਼ਾਰ ਸ਼ਿਕਵੇ, ਹਜ਼ਾਰ ਸੋਸੇ, ਜੋ ਮਨ 'ਚ ਉੱਠਦੇ ਟਿਕਣ ਨਾ ਦਿੰਦੇ,
ਇਹ ਚੈਨ ਮੇਰਾ, ਜੋ ਖੋਹ ਰਹੇ ਨੇ ਸੁਆਲ ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।

ਮੈਂ ਸੁਚਈ ਹਾਂ ਕਿ ਤੇਰੀ ਹਸਰਤ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਾਵਾਂ,
ਅਜੀਬ ਸੋਚਾਂ ਤੇ ਉਲਝਣਾਂ ਦੇ ਭਰੇ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।

ਸਮਾਂ ਇਹ ਭਾਗਵਾ ਮਿਟਾ ਸਕੇਗਾ ਨਾ ਖਾਕ ਅੰਦਰ ਮਿਲਾ ਸਕੇਗਾ,

ਮਨ ਮਾਨ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਗ਼ਜ਼ਲ ਦੇ ਅੰਬਰ-ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰੌਸ਼ਨ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਰਜ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਉਡਾਣ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਹੁਹਾਨੀ ਲਹਿਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਠਕ ਦੇ ਅੰਤਰਮਨ ਤੱਕ ਉਤਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਹਿਰ, ਕਾਫ਼ੀਆ ਅਤੇ ਰਚੀਦ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਉਂਦੀ, ਸਗੋਂ ਹਰ ਸ਼ਿਅਰ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਅਰਥਵਤਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਿਅਰ ਕੇਂਦਰੀ ਮਨੋਭਾਵ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦ ਪਰਵਾਜ਼ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪੇਸ਼ ਹਨ ਉਸ ਦੀ ਗ਼ਜ਼ਲ!! - ਮੱਖਣ ਮਾਨ

ਮਨ ਮਾਨ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ

<p>ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਰੋੜ, ਕਿਰਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।</p> <p>ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋ, ਜੋ ਵੀ ਪਾਇਆ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਕਦਮਾਂ 'ਚ ਖੱਥੇ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਤਮਾਮ ਪੀੜਾਂ, ਇਹ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਤੇ ਹੰਝੂ ਖਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।</p> <p>ਹਵਾ ਨਾ ਹੁਮਕੀ, ਘਣਾ ਨਾ ਬਰਸੀ, ਨਾ ਸ਼ੇ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਨਿਖਾਰ ਆਇਆ, ਉਦਾਸ ਮੌਸਮ ਨੇ ਰੇਗ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਹਨ ਪਿਲਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।</p> <p>ਮੇਰੇ ਖਿਆਲਾਂ 'ਚ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਸੀ ਬਹਾਰ ਬਣ ਕੇ ਤੂੰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਡੀਕ ਤੇਰੀ 'ਚ 'ਮਨ' ਨੇ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਪਲ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ।</p> <p>(3)</p> <p>ਇਨਸਾਨੀਅਤ, ਰੂਹਾਨੀਅਤ, ਦੀਵਾਨਗੀ ਦਾ ਝਲਕਣਾ ਵੈਰਾਗ ਅੰਦਰ ਚੌਤਿਆਂ 'ਚ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ ਬਿਨਸਣਾ</p> <p>ਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਜੋ ਆਵਾਰਗੀ, ਇਹ ਦਿਲਲਗੀ ਤੇ ਖੁਦਸਰੀ ਸਾਗਰ ਦਾ ਹੈ, ਵਿਸਥਾਰ ਖਾਤਿਰ ਉਛਲਣਾ ਤੇ ਮਚਲਣਾ</p> <p>ਕੁਝ ਗੀਤ, ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ ਸ਼ਾਇਰੀ ਇਹ ਤਲਖ਼ੀਆਂ ਤੇ ਤਿਸ਼ਨਗੀ ਬਸ ਕੱਲਿਆਂ ਦਾ ਬੈਠ ਕੇ ਹੋ ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਮਨਸ਼ਟਾ</p> <p>ਤੂੰ ਦਿਲਲਗੀ ਖਾਤਿਰ ਸੀ ਅੰਝੜ ਰਸਤਿਆਂ 'ਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆਂ ਤੂੰ ਪਵੇਗਾ ਉਮਰ ਭਰ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਗਮਾਂ ਨਾਲ ਵਰਚਣਾ</p> <p>ਤੂੰ ਤਾਂ ਖੁਦੀ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਗੱਤਮ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਤੁਰ ਗਿਓਂ ਤਾਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਮੇਰੇ ਨਸੀਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪਲ ਪਲ ਤੜਪਣਾ</p> <p>ਜੋ ਮਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਖਾਤਰ, ਘੱਗਿਆਂ ਸਿੱਪੀਆਂ ਦੀ ਚਾਹ</p>	<p>ਨਿਰਵਾਣਾ ਰਾਹੇ ਬਣਦੀਆਂ ਨੇ ਚਾਹਤਾਂ ਹੀ ਅੜਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕ ਮੇਰੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾ ਜੋ ਫਿਰ ਕਦੀ ਹੋਵੇ ਨਾ 'ਮਨ' ਦਾ ਗਰਭ ਜੂਨੋ ਪਰਤਣਾ</p> <p>(4)</p> <p>ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਪਦੇ ਮਨ ਦਾ ਰੋਗਿਸਤਾਨ ਠੰਡਾ ਠਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਤੜਪ, ਅਹਿਸਾਸ, ਹੰਝੂ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੇ ਖਾਮੋਸ਼ੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਨਿਰਾਲੀ ਗੀਤ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਇਨ੍ਹੇ ਬੋਜਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਜੇ ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਦਿੱਤੀ, ਨਾ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਣਾ ਮੁੜ ਕੇ ਵਫਾ ਦੀ ਇਸ ਕਸੌਟੀ 'ਤੇ ਵੀ ਕੀ ਇਤਬਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਮਿਲੇ ਤੇਰਾ ਹੁੰਗਾਰਾ ਜੇ ਰਵਾਂ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋਵੇ ਜੇ ਇਹ ਉਪਕਾਰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਬੜਾ ਹੀ ਘੱਠ ਕਲਯਾਣ ਹੈ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹੇ ਗੁਜ਼ਾ ਅਜੇ ਹੋ ਫੈਲਣਾ ਇਸਨੇ ਵੱਥੋ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਸੀਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਨਦਾਰਿ ਦੇ ਸਦਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਦਾਰਿ ਨੂੰ ਜਲਦਾ ਮੈਂ ਆਪਾ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਇਸੇ ਕਾਇਨਾਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸੇ ਸੋਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇਸੇ ਪਿਜਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਮੈਂ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਸਦਾ ਗਮ ਦਰਦ ਜੋ ਦਿੱਤੇ ਤੂੰ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੈਨੂੰ ਸਜਾ ਕੇ ਤਮਗਿਆ ਵਾਂਗੂੰ, ਮੈਂ 'ਮਨ' ਸ਼ਿਗਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ</p> <p>ਗਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਡੋਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਝਾ ਗਈ ਜਿੰਦਗੀ ਜਿੱਥੇ ਤੁਰੀ ਸੀ ਮੁੜ ਕੇ ਉਥੇ ਆ ਗਈ</p> <p>(5)</p> <p>ਦਰਦ ਦਿਲ ਦਾ ਮੈਂ ਗ਼ਜ਼ਲ ਵਿਚ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਢਾਲਿਆ ਸ਼ਿਅਰ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਉਸ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਛਾ ਗਈ</p> <p>ਅਲਵਿਦਾ ਤੂੰ ਆਖਿਆ ਜਦ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲ ਸੀ ਕੰਬਿਆ ਗੁੱਜ ਤੇਰੇ ਅੰਬਰਾਂ ਦੀ ਰੂਹ ਮੇਰੀ ਤੜਪਾ ਗਈ</p> <p>ਦੱਲਤਾਂ ਤੇ ਸੁਹਰਤਾਂ ਬਸ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਦੀ ਖੋਬ ਨੇ ਇਕ ਸਤਰ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਫ਼ਲਸਫ਼ਾ ਦਰਸਾ ਗਈ</p> <p>ਆਪ ਬੀਤੀ ਲਿਖਦਿਆਂ, ਇਹ ਮਨ ਬੜਾ ਗਮਗੀਨ ਹੈ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਲ, ਨੈਣ ਸਿਲ੍ਹੇ ਤੇ ਜੁਥਾਂ ਬਥਲਾ ਗਈ</p> <p>ਰੋਜ਼ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਪੁੱਛ ਰਿਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਤਾਂ ਦ੍ਰੇ ਕਿਉਂ ਤੇਰੀ ਮਾਮੂਲੀਅਤ ਤੇ ਸਾਦਗੀ ਪਥਰਾ ਗਈ</p> <p>ਮੰਨਿਆ 'ਮਨ' ਇਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਹੀ ਸਾਹ ਲਿਆ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੈਨੂੰ ਮਗਰ ਇਉਂ ਸਥਕ ਤਾਂ ਸਮਝਾ ਗਈ</p> <p>ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਲਿਖਿਆ ਅੱਜ ਜ਼ਿਹਨ ਵਿਚ ਫਿਰ ਆਣ ਕੇ 'ਮਨ' ਦੀ ਬੋਜਾਰ ਧਰਤ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਕੇ ਵੱਤਰ ਆ ਗਈ</p> <p>(6)</p> <p>'ਜਿਸਮ ਵੀ ਤੇਰਾ, ਜਾਨ ਵੀ ਤੇਰੀ' ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਮਾਨਤ, ਹੈ ਸਭ</p>
---	--

ਹੰਝੂ, ਹੱਕੇ, ਦਰਦ ਤੇ ਚੀਸਾਂ ਤੇਰੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਦੌਲਤ ਹੈ ਸਭ

ਸੱਜਣ ਦੇ ਬਿਨ ਪਲ-ਪਲ ਮਰਨਾ, ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਦਸਤਰ ਚਿਹਾ ਏ
ਯਾਦਾਂ ਸੰਗ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਏਸੇ ਦੀ ਤਾਂ ਬਰਕਤ ਹੈ ਸਭ

ਮੈਨੂੰ ਪੱਥਰ ਕਰ ਦੇਵਣ ਵਿਚ ਤੂੰਹੀਓਂ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ, ਤੇਰੀ ਸੁਹਬਤ, ਤੇਰੀ ਹੀ ਉਲਛਤ ਹੈ ਸਭ

ਤਾਰੇ ਟੁੱਟਣ, ਮਨਤ ਮੰਗਾਂ, ਮੱਥੇ ਰਗੜਾਂ ਪੀਰ ਧਿਆਵਾਂ
ਚੌਤੇ ਪਹਿਰ ਇਬਾਦਤ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਹੀ ਤਾਂ ਹਸਰਤ ਹੈ ਸਭ

ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਰੋਸੇ, ਸ਼ਿਕਵੇ, ਤੇ ਫ਼ਰਕਤ ਨੇ ਸੁੰਨਾ ਕੀਤਾ
ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ, ਨਜ਼ਮਾਂ ਤੇ ਨਾਵਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਰਪਨ ਹੈ ਸਭ

ਅਹੁਦੇ, ਰੁਤਬੇ, ਦੌਲਤ, ਸੁਹਰਤ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਭੁਲਕਾ ਲੈਂਦੇ ਨੇ
ਏਸ ਨਜ਼ੇ ਵਿਚ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਣਾ ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਹੈ ਸਭ

ਮਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਅਲ ਖਿੜੇ ਨੇ ਖੁਸ਼ਬੂ ਚਾਰ ਚੁਕੌਰੇ ਫੈਲੀ
ਇਸ ਰੁੱਤੇ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਖਿੜਨਾ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਹੀ ਰਹਿਮਤ ਹੈ ਸਭ

ਹੰਝੂ, ਹਾਸੇ, ਰੋਸੇ, ਸ਼ਿਕਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜੋ ਵੀ ਆਇਆ
ਕੋਈ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਸਮਝ ਕੋਈ ਆਖੇ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਸਭ

ਇਹ ਜੱਗ ਕੀ ਹੈ, ਕੀ ਗ਼ਸਿਲ ਹੈ ਖ਼ਾਲੀ ਆਉਣਾ ਖ਼ਾਲੀ ਜਾਣਾ
'ਮਨ' ਇਸ ਬੰਦੇ ਦੀ ਹਸਤੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਾਹ ਦੀ ਖੁੰਠਲਤ ਹੈ ਸਭ

ਮੇਰੇ ਮਾਸੜ-ਮਾਸੀ

ਆਪਣਿਆਂ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਬੰਦੇ ਦਾ ਮਰਨ ਤੀਕ ਖਹਿੜਾ
ਨਹੀਂ ਛੁਡਦਾ, ਵਿਛੋੜਾ ਬੜੀ ਭੋੜੀ ਬਲਾ ਹੈ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੀ
ਤੁਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰਛਾਣੇ ਵਾਂਗਰ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਸੜ ਮਾਸੀ
ਯਾਦ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਦੁਖਦਾ ਪੰਨਾ ਲਿਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ
ਸੋਨਾਂ (ਮਹਾਜ਼ਾਨਾ) ਦੇ ਤਿੰਨ ਘਰ ਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ
ਹਵੇਲੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਨ, ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਸਾਡੇ
ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਟਵਾਂ ਸੀ, ਕੁਲ ਛੇ ਘਰ ਸਨ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ
ਸਾਡੇ।

ਮੇਰਾ ਬਚਪਨ ਮੇਰੇ ਮਾਸੜ ਮਾਸੀ ਕੋਲ ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਂਝੇ
ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਬੀਤਿਆ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਘਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ
ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ ਤੇ ਕਿੱਥੇ
ਮੈਂ ਗਏ। ਖੋਬ ਵੀ ਨਾਲ- ਨਾਲ ਸਨ। ਪਾਣੀਆਂ ਤੇ ਠੀਕਰੀ
ਪਹਿਰੇ ਦੀਆਂ ਵਾਰੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਸਨ। ਖੇਤਾਂ ਤੇ ਖੋਂਡਾਂ
ਦੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂਬੇਦੀਆਂ ਤੇ ਗਰਦੱਗੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਹੋਏ। ਸਮਾਂ ਨੇ ਰੇਗ ਬਦਲੇ। ਪਰ ਦਿਲ ਭੇਰਾ
ਨਾ ਬਦਲੇ। ਕਿਸੇ ਦਿਲ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਪਰ ਮੇਰੇ ਦਿਲ
ਨੂੰ ਖੋਹ ਜਿਹੀ ਪੈਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਛੋੜੀ-ਛੋੜੀ ਮਾਸੜ
ਮਾਸੀ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ ਜਾਵਾਂ। ਦਿਨ ਵਿਚ ਦੋ-ਦੋ ਵਾਰੀ ਮੈਂ
ਆਪਣੇ ਮਾਸੜ ਮਾਸੀ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਵੇਖਣ ਵੀ ਤੇ
ਆਬਣੇ ਵੀ ਕਦੇ ਦੁਪਹਿਰੇ ਹੋਂ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਤੇ ਦਿਨ ਨਾ ਵੀ
ਜਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਤਾਂ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਭਰਿਆ ਸ਼ਿਕਵਾ ਜਿਹਾ
ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਦਾ, ਤੇ ਆਖਦਾ, "ਤੂੰ ਆਇਆ ਨਾ, ਕਿੱਥੇ
ਗਿਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਰਾਹ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਸੁਕਰ ਅੰ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ
ਆ ਗਿਏ, ਬਹਿਜਾ ਰੋਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ।"
ਮੈਂ ਮਾਸੀ ਦੇ ਗੋਠੇ ਉੱਤੇ ਸਿਰ ਧਰ ਲੈਣਾ।(ਹੁਣ ਮਾਸੀ
ਨੂੰ ਆਂਟੀ ਤੇ ਮਾਸੜ ਨੂੰ ਅੰਕਲ ਆਖਣ ਵਾਲਿਓ, ਤੁਸੀਂ
ਕੀ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਉਨਾਂ ਵੇਲਿਆਂ ਨੂੰ? ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਮਾਸੜ-ਮਾਸੀ ਦੇ ਗੋਠੇ ਦਾ ਨਿਘ ਨਹੀਂ ਮਾਇਆ)

ਮਾਸੀ-ਮਾਸੜ ਨਾਲ ਵਾਰਦਾ ਹੋਸੀ ਖੋੜੀ ਜਾਣਾ।
ਨਾਲ- ਨਾਲ ਹਲਕੇ ਫੁਲਕੇ ਮਜਾਕ ਜਿਹੇ ਵੀ ਕਰੀ
ਜਾਣੇ। ਉਨਾਂ ਕੋਲ ਬੋਠ ਕੇ ਚਾਹ ਪੀਣੀ ਤੇ ਅਨੰਦ ਲੈਣਾ।
ਮੇਰਾ ਪਿਰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਾਸੜ ਸਕੇ ਤਾਏ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਸਨ।
ਮੇਰੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਦਾ ਵਿਚੋਲਾ ਤੇ ਵਿਚੋਲਣ ਮੇਰੇ ਮਾਸੀ
ਮਾਸੀ ਹੀ ਸਨ, ਇਓਂ ਸਾਡੀ ਦੂਹਰੀ ਸਕੀਰੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮਾਸੀ ਨੇ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ
ਸੁੱਖਣਾ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਕੇ ਤੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰਾਹੀਆਂ
ਕਰ-ਕਰ ਕੇ ਲਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਦੋ
ਮੁੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਗੁਜਰ ਗਏ ਸਨ, ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਚਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ
ਉਹਦੀ ਮੋਟੀ ਭੈਣ ਦੀ ਜੜ ਲਗ ਜਾਵੇ, ਤੇ ਉਹ ਸੁਖੀ
ਭੈਣੇ ਜੋ ਸੰਮਣ ਬਾਅਦ ਭਰਾ ਸ਼ਿੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ
ਵਿਰ ਭੈਣ ਜਿੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ।
* * * * *

ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮਾਸੜ ਮਾਸੀ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮੋਹ
ਬਹੁਤ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਾਸੜ ਸੁਭਾਓ ਦਾ ਬਹੁਤ ਠੰਢਾ ਸੀ ਪਰ
ਜੋ ਉਹਦੀ @ਸੁਈਏ ਚੱਕੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਕੋਈ
ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਹੀ ਨਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਵੈਸੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ
ਉਮਰ ਵਿਚ ਮਾਸੜ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਕੁ ਵਾਰੀ ਤੱਤੇ ਹੋਏ
ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮਾਸੜ ਦੀ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਸੁਹਾਗਵੰਤੀ ਦੀ ਉਮਰ
ਸੌਂਸਾਲ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਮਾਸੜ ਮਾਸੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ
ਜੀ ਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਂਗ ਸਾਭਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਂ ਜੀ ਆਪਣੀ

ਉਮਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਵੇਲੇ ਤੀਕ ਚਰਖਾ ਕੱਤਦੀ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮਾਸੀ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਈ ਦਿਨ ਮੂੰਹ
ਵੱਟੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਤੇ ਫਿਰ ਆਪੋ ਹੀ ਨੋਹਲਾਂ ਹੋ
ਜਾਂਦੀਆਂ ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਤੇ ਮਾਸੜ ਨੇ ਕਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ

ਦੁਖਦਾ ਪੰਨਾ-4 ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ

ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਨਹੀ ਸੀ ਪਾਇਆ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੀ ਕੋਈ ਇਕ
ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗਿਲਾ ਸ਼ਿਕਵਾ ਹੀ ਕਰਿਆ ਸੀ। ਛੋਟਾ ਦਿਵਰ
ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਪਿਓ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਮਖੱਲਾਂ ਕਰਦਾ
ਰਹਿੰਦਾ,ਤੇ ਉਹਦੀ ਗੈਸ ਵੀ ਲਾਹੁੰਦਾ, ਅਸੀਂ ਨਿਆਹੋਂ ਬੜਾ
ਹੁਸਦੇ ਸੀ। ਜਦ ਮੇਰਾ ਪਿਓ ਕੱਸਰ ਦਾ ਮਹੀਜ ਹੋਏ ਮੇਂਜੇ
ਨਾਲ ਚਿਬੜ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮਾਸੀ ਬੜਾ ਰੋਈ, -ਵੇ ਬਿੰਬੂ, ਮੈਂ
ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀ ਤੈਨੂੰ ਵਿਆਹਿਆ ਵਰਿਆ, ਰੋਝ ਰਾਜੀ
ਰੱਖੁਗਾ, ਕੁਛ ਨੀ ਹੁੰਦਾ ਤੈਨੂੰ, ਹਾਲੇ ਕੇਹੜੀ ਉਮਰ ਅੰ, ਰਖ
ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਐ, ਹੋਲਾ ਨਾ ਚਾਹ।-
ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਧਰ ਕੇ ਧਰਵਾਸਾ
ਦੇਣਾ, ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਹਿ ਪੈਣੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਏਨਾ
ਹੀ ਆਖਣਾ, 'ਹਾਂ ਭਰਜਾਈ---' ਤੇ ਡਿਰ ਮੂੰਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ
ਫੇਰ ਲੈਣਾ, ਤਾਂ ਕਿ ਹੰਝੂ ਨਾ ਦਿਸ ਪੇਣ।

* * * * *
ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਦੇਖਦਾ ਆਇਆ ਸਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬੜੇ
ਨੇਕ ਤੇ ਸਾਦੇ ਸਮੇਂ ਸਨ, ਹਰ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਸਿਆਂ ਦੀ
ਚਹਿਕਾਰ ਸੁਣਦੀ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚੋਂ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਡਾਹ
ਕੇ ਤੇ ਇੱਕੋਠੇ ਹੋਕੇ ਬੜੇ ਮੋਹ ਨਾਲ ਬਹਿੰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ
ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਘਰ ਤੇਦੁਰ ਤਪਿਆ ਹੋਣਾ, ਤਾਂ ਬੁੜੀਆਂ
ਇਕ ਦੁਜੀ ਨਾਲ ਚੱਪ- ਪੱਕੀ ਕਰਵਾਉਂਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ
ਬੱਧੀ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਕੋਈ ਪੇੜੇ ਕਰਦੀ। ਕੋਈ ਰੋਟੀ ਲਾਉਂਦੀ ਤੇ
ਕੋਈ ਲਾਹੀ ਜਾਂਦੀ, ਕੋਈ ਕੋਲ ਬੋਠੀ ਘਿਓ ਵਾਲੇ ਡਾਂਡੇ 'ਚ
ਲੀਰ ਡਿਉਕੇ ਰੋਟੀਆਂ ਚੌਪੜੀ ਜਾਂਦੀ। ਤੱਤੀਆਂ ਤੱਤੀਆਂ
ਤੇ ਰੜੀਆਂ ਰੜੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਸੇ-ਪਾਸੇ
ਫੈਲਦੀ ਤੇ ਮੱਲੋ- ਮੱਲੀ ਭੁੱਖ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ। ਹਾਰ ਵਿਚ
ਝਪਦੇ ਗੋਗਿਆਂ ਉੱਤੇ ਮੂੰਗੀ ਤੇ ਛੋਂਕੀਆਂ ਦੀ ਦਾਲ ਦਾ ਦੁੱਜਾ
ਉਥਲਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਸਲਾਦ ਵਜੋਂ ਵੀ ਗੰਢਾ ਹੀ ਭੱਠਿਆ
ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਅੱਥ ਦਾ ਅਚਾਰ ਹੁੰਦਾ। ਕੁੱਝੋ ਵਿਚ ਚਟਣੀ
ਗੜਜੀ ਜਾਂਦੀ, ਅੱਧੇ ਪਿੰਡ 'ਚ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਕੁੱਝਾ ਘੱਟਣਾ
ਖੜਕਦੀ।
* * * * *
ਮਾਸੜ ਦੀ ਹੱਟੀ ਸਾਡੇ ਬੁਰੇ ਮੂਹਰੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮਾਸੜ ਤੋਂ
ਵੇਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਚੀਜੀਆਂ ਲੈ ਲੈ ਖਾਂਦੇ।(ਮਿੰਨੀਆਂ ਤੇ
ਸਲੂਣੀਆਂ ਪਕੜੀਆਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਹਾਲੇ ਵੀ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ,
ਕਿਥੇ ਗੈਸ ਕਰਨਗੇ ਕੁਰਕੇ ਤੇ ਚਿਪਪਾਂ ਕਰਾਰੀਆਂ
ਸਲੂਣੀਆਂ ਪਕੜੀਆਂ ਦੀ। ਮਾਸੜ ਤੋਂ ਉਗਲਾਂ ਜਿਠੇ
ਪਕੜੇ ਲੈਕੇ ਮੈਰੀ ਦਾਦੀ ਸਬਜੀ ਧਦਕੀ, ਸੁੱਧ ਵੇਸਣ ਦੇ ਬਣੇ
ਪਕੜੇ ਤੇ ਆਲੂਆਂ ਦੀ ਸਬਜੀ ਅਸੀਂ ਕੋਲੀਆਂ ਭਰ ਭਰ
ਖਾਂਦੇ।
ਮਾਸੜ ਦਾ ਪੰਕਾ ਨਾਂ ਲੇਖ ਰਾਜ ਸੀ ਪਰ ਸਾਰੇ
ਲੇਖ ਜੋ ਸਨ ਜਾਂ ਲੇਖ ਸ਼ਾਹ ਆਖਦੇ। ਮਾਸੜ ਲੇਖਿਆਂ ਦੀ
ਲਿਖਤ ਕਰਦਾ। ਉਹਦਾ ਵੀ ਲਿਖ ਪੜ ਲੈਂਦਾ।
ਸੱਚੇ ਪੱਤੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਤੇ ਵਹੀ ਖਾਤੇ ਉੱਤੇ
ਲੇਖੇ ਲਿਖਦਾ। ਮਾਸੜ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਲਿਖਤ
ਕਰਦਾ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸੱਦਾ ਕੀਤਾ, ਵਹੀ
ਲੈਕੇ ਮਾਸੜ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਲਿਖਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ।
ਬੜਾ ਪੰਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸੜ ਦੀ
ਲਿਖਤ ਉੱਤੇ। ਮਾਸੜ ਕੋਲ ਜੰਤਰੀ ਪਈ ਹੁੰਦੀ,
ਲੋਕੀ ਤਿੱਥ ਤਿਉਹਾਰ, ਦਿਨ ਵਾਰ ਤੇ
ਪੁੰਨਿਆ,ਮੱਸਿਆ, ਪੋਚਕਾਂ, ਨਾਰਾਂ ਤੇ ਕਈ ਕੁਝ
ਪੁਛਣ ਤੁਰੇ ਆਉਂਦੇ। ਮਾਸੜ ਦੀ ਹੱਟੀ ਬੜੀ ਮਸ਼ਹੂਰ
ਸੀ ਤੇ ਕੰਮ ਵੀ ਬੜਾ ਸੀ। ਬੀੜ ਵਿੱਚ ਬੋਠੀ ਫੌਜ ਵੀ
ਸੱਦਾ ਪੌਤਾ ਲਿਜਾਂਦੀ। ਬੀੜ ਵਿਚ ਚਾਦਮਾਰੀ
ਹੁੰਦੀ, ਡਿਗਦੇ ਬੋਠਾਂ ਦਾ ਲੋਹਾ ਚੁਗਣ ਲਈ ਆਸੇ
ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਜਾਂਦੇ। ਲੋਹੇ ਤੇ
ਇਲਾਵਾ ਤਾਂਬਾ, ਜਿਸਤ, ਪਿੱਤਲ ਤੇ ਸਿਲਵਰ ਵੀ
ਨਿਲਕਣਾ ਸੀ ਤੇ ਖੁਬ ਪੌਸੇ ਵੱਟੇ ਜਾਂਦੇ। ਫਿਰ ਕੁਝ
ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਲੋਹੇ ਦੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦਾ ਟਰੱਕ
ਆਉਂਦਾ, ਮਾਸੜ ਸਾਰਾ ਲੋਹਾ ਚੁਕਵਾ ਦਿੰਦਾ।
ਮਾਸੜ ਦੇ ਪੱਠੇ ਦਿਆਲ ਤੇ ਦੀਪਾ ਖੋਬ ਦਾ ਕੰਮ
ਸਾਂਭਦੇ ਸਨ ਤੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ਸੂਰਤ ਵੇਲਾ ਲੇਖ ਰਿਹਾ
ਸੀ।

ਸੰਪਰਕ : 94174-21700

ਸਮਾਜਿਕ ਮਸਲਿਆਂ ਦਾ ਪਾਤਰ-ਕੇਂਦਰਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ...

ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਜਿਸ
ਪਾਤਰ ਨੂੰ ਬਿਰਤਾਂਤਕਾਰ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ
ਚੇਤਨੇ ਵਿਚ ਵਿਚਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿਚਲਾ
ਮਾਨਸਿਕ ਤਣਾਅ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਚਿਤਰਿਤ ਕੀਤਾ
ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਿਰਤਾਂਤਕਾਰ ਪੇਂਡੂ ਰਹਿਤਲ ਦੀ
ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਬੈਠ ਚੁੱਕੀ ਸਥਾਪਤ ਪਿੱਤਰ ਸੱਤਾ
ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਸਲ ਵਾਰਸ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ
ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਨਕੇ ਘਰ
ਪਲਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪੁੱਤ ਨਾ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਰ
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਾਅ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ
ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਨਾਨਾ ਅੱਧੀ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਨਾਂਅ
ਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਬਿਰਤਾਂਤਕਾਰ ਵਾਪਸ
ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਜਦ
ਉਸ ਦਾ ਉਹ ਮਾਪਾ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਹੋਰ
ਜ਼ਮੀਨ ਖ਼ਰੀਦਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ
ਨਾਨਕਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਖ਼ਰੀਦਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਤਣਾਅ ਵੀ ਹੈ ਕਿ
ਉਹਦੀ ਦੋ ਹੱਥ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਦੇ
ਵੱਖਰੇ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਪਾਸਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ
ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਕਾਬੂ ਦਾ ਖਖ਼ਾਨਾ ਕਿੱਥੋਂ
ਆਇਆ ? ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਬੜੇ ਕਲਾਤਮਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ
ਇਕ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦੇ ਦੋ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ
ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਉਪ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਵਿਆਪਕ ਜਾ
ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਸ 'ਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਵੇਖਾਂ, 'ਜਿਹੜੇ
ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੰਗ ਰੋਟੀ ਦਾ ਫ਼ਿਕਰ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ
ਖ਼ਰੀਦਦਾ। ਕੁਦਰਾਣ ਦਾ ਮੁੰਡਾ, ਜੀਹਨੂੰ ਕੋਈ ਸਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਕਰਦਾ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਨ ਮਨਦੇ। ਪਿੰਡ ਦਾ
ਲੇਬਰਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਲੇਬਰਦਾਰੀ ਤਾਂ ਦੋਇ ਲਾਹੀ ਹੁੰਦੀ

ਆ। ਪਿੰਡ 'ਚ ਵੀ ਚੱਪਰ ਹੋ ਗਈ ਪੂਰੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਯੁੱਗ
ਬਦਲਦੇ ਦੇਖ-ਲੇ... ਬਿੰਦਰ ਮਮੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਥੋਂ
ਕਾਬੂ ਦਾ ਖਖ਼ਾਨਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ? ਗਿੱਦੜ ਸਿਰੀ ਵੀ ਇਹਦੇ
ਹੱਥ ਲੱਗੀ... ਦੇ ਨੰਬਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਕਿੱਥੋਂ
ਖ਼ਰੀਦੇ ਜਾਣ ? (ਪੰਨਾ 75) ਕਹਾਣੀ 'ਮਾਇਆ' ਪਿੰਡ ਦੇ
ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ
ਕੀਤੇ ਮੋਹ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸੁਮਪੁਣੇ ਦੇ ਕਿੱਸੇ ਪੂਰੇ
ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ। ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਬੀਰੂ ਮੱਲ ਦੇ ਰੂਪ
ਵਿੱਚ ਇਕ ਯਥਾਰਥਕ ਪਾਤਰ ਘੜਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਮਾਈ ਕਰ-ਕਰ ਪੈਸਾ ਜੋੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ
ਇਹੀ ਜੋੜੀ ਹੋਈ ਕਮਾਈ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ
ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਭਰਾ ਮੂਰਤੀ ਮੱਲ ਉਸ ਦੀ
ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਪੁੱਜੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਦਾ
ਹੈ। ਕਹਾਣੀ 'ਭਾਇਆ' ਵਿਚ ਚਰਿੱਤਰੀਅਤ ਅੰਗਰ ਦੀ
ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਬੁਰੇ ਅਮਲਾਂ ਦਾ ਖ਼ਮਿਆਜ਼ਾ ਉਸ ਦੀ
ਅੱਲਾਦ ਨੂੰ ਭੁਗੜਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਗਾਣੇ
ਨਾਂਅ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਚਿਤਰਤ
ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ
ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ
ਅਨੰਤਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਬਦਲੇ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਰਨ
ਬਣਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਕਹਾਣੀਕਾਰ
ਨੇ ਵੱਖਰੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਅਧੀਨ ਲਿਖ ਕੇ ਇਕ ਨਿਵੇਕਲੀ ਜੁਗਤ
ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਗਰੀਬ ਦੀ ਅੰਤਿਮ
ਕਹਾਣੀ 'ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ' ਪਰਵਾਰ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਆਪ
ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅੰਗਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ
ਘਰ ਪਰਵਾਰ ਅਤੇ ਪਤੀ ਲਈ ਕੀਤੇ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਕਾਰਨ
ਉਸ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਸੁਹੱਪਣ ਅਤੇ ਜਿੰਦਗਤਾ ਸਥਾਪਤ
ਪੈਮਾਨਿਆਂ ਦੇ ਬਹਾਬੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ

ਪਤੀ ਦੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਘਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸਿਖਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਿਆਂ
ਉਸ ਦੀ ਲਿਆਕਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੁਹੱਪਣ ਨੂੰ ਪੇਸ਼
ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਨਿਸ਼ਚ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ
ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਵੇਖੀਆਂ
ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਦਾ ਸੱਦਾ
ਹੈ, ... ਮੈਂ ਮਾਵੀ ਚਾਹੂੰਨਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ
ਮਿੱਟ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ... ਇੰਨਾ ਹਸੀਨ ਮੈਂ
ਕਦੇ ਕੋਈ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ... ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲਾ 'ਮਜ਼ਨੂੰ'
ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ
ਮੈਂ ਪਟਿਆਲੇ ਤੋਂ ਬੱਸ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹਸਪਤਾਲ ਆ
ਜਾਂਦਾ। ਚੋਰੀ-ਚੋਰੀ ਦੂਰੋਂ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਸਾਲ 'ਚ ਕਈ-
ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਂਦਾ। ਕਦੀ ਇਹ ਗੁਨਾਹ
ਲੱਗਦਾ, ਪਰ ਹਟ ਨਾ ਹੁੰਦਾ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਵੀਂ
ਉਰਜਾ ਮਿਲਦੀ। ... ਫਿਰ ਮੈਂ ਪਟਿਆਲੇ ਜਾ ਕੇ ਕੰਮ 'ਚ
ਜੁਟ ਜਾਂਦਾ। ... ਅੱਜ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੱਥ ਬਣ ਕੇ ਬਹੁੜੇ ਓ...
ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ ਤੇ ਦੋਹੜੀ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ। (ਪੰਨਾ 119)
ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨੇ ਮੁਹਾਬਰੇਦਾਰ
ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਠੋਠ ਇਲਾਕਾਈ ਬੋਲੀ ਹੋਣ
ਕਾਰਨ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਰਵਾਨੀ ਵੀ ਅੱਤ ਠੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ
ਹੈ। ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਬਿਆਨੀਆ ਸੋਲੀ, ਪਿਛਲਝਾਤ
ਸੋਲੀ ਅਤੇ ਆਤਮ ਚਿੰਤਨ ਢੰਗ ਵਰਤ ਕੇ ਬਿਰਤਾਂਤ
ਸਿਰਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਣਨਾਤਮਕ
ਅਤੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪੀ ਸੋਲੀ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ
ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਇਸ ਨਵੇਂ ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਾਲ
ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਥਾਪਤ

